

Allen Steele
Smrt kapitána Futura
(ikarie 1997/07)

Věnováno Edmondu Hamiltonovi (1904-1977)

Jméno kapitána Futura, toho úhlavního nepřítele všeho zla i všech jeho strůjců, bylo známo obyvatelům celé Sluneční soustavy.

Ten vysoký, veselý, rusovlasý mladý dobrodruh, vždy připravený k úsměvu či ráně pěstí, byl neodvratitelnou Nemesis všech utlačovatelů a vykořisťovatelů lidských i planetárních ras Soustavy. Vyznačoval se bezstarostným hrdinstvím, neochvějnou cílevědomostí i jedinečnou znalostí věd a zanechával za sebou při obraně práva po všech devíti světech zářící stopu.

- Edmond Hamilton: *Kapitán Future a Imperátor kosmu* (1940)

Toto je pravdivý příběh o tom, jak zemřel kapitán Future.

Prolétali jsme právě vnitřním pásem asteroidů, blížili jsme se setrvačností k našemu plánovanému setkání s Ceresem, když mě oslovil lodní interkom.

"Rohre... ? Rohre, probudte se, prosím."

Hlas vycházející ze stropu byl vysoký, sytý a příjemný, syntetizovaný podle jednoho starého videofilmu o Herkulovi z kapitánovy sbírky. Ozval se v temnotě mé kajuty na střední palubě, kde jsem spal po absolvování osmihodinové hlídky na můstku.

Otočil jsem hlavu a zamžoural na terminál počítače vedle palandy. Po obrazovce ubíhaly řady alfanumerického kódu, které zobrazovaly rutinní проверки systémů a nejnovější informace, které jsem, jako druhý důstojník, měl neustále sledovat, dokonce i když jsem nebyl ve službě a pro svět jsem neexistoval. Ale nebyly tam žádné červeně lemované výstražné zprávy; na první pohled vypadalo všechno v pořádku.

Až na čas. Bylo 3:35 Zet, uprostřed noci.

"Rohre?" Hlas byl teď o trochu hlasitější. "Pane Furlande? Probudte se, prosím..."

Zaúpěl jsem a překulil jsem se. "Dobrá, dobrá, jsem vzhůru. Copak chceš, Mozku?"

Mozek. Hrozný bylo už to, že lodní počítač mluvil jako Steve Reeves; ale on ještě musel mít tak pitomé jméno jako je Mozek. Na všech plavidlech, na kterých jsem sloužil, dávali členové posádky svým počítačům lidská jména - Rudy, Beth, Kim, George, Stan, Lisa, vybíraná podle přátel nebo příbuzných nebo zesnulých členů posádky - a nebo přezdívků, ať už nápadité nebo otřepané: Žán, Isaac, Prcek, Blesk,

Dědek, a takové ty obvyklé jako Hal a Data nostalgických nadšenců. Jednou jsem také sloužil na lunárních neckách, kde se počítač jmenoval Voprux - podle *Hej, Voprux, dej mi dopravní plán stanice Tycho* - ale jen tupec může dát svému počítači tak debilní přezdívku jako je Mozek.

Tedy, nikdo, kromě kapitána Future... a já jsem se stále ještě nerozhodl, jestli můj současný šéf je tupec nebo jen šílenec.

"Kapitán mě požádal, abych vás vzbudil," ozval se Mozek. "Potřebuje vás ihned na můstku. Říká, že je to naléhavé."

Znovu jsem zkontroloval obrazovku. "Nevidím nic naléhavého."

"Kapitánův rozkaz, pane Furlande." Stropní svítidla se za popraskanými a zaprášenými kryty začala zvolna rozjasňovat, takže jsem musel přivřít oči a zakrýt si je rukama. *"Pokud se nebudete hlásit na můstku do deseti minut, bude vám zkrácena mzda o jednu promeškanou hodinu a ve vašem odborovém průkazu přibude trestný bod."*

Podobné výhrůžky mě obvykle nevyvedou z konceptu - každý během dlouhé plavby přijde o pár hodin nebo získá pár bodíků - ale já jsem si teď nemohl dovolit špatný výstupní posudek. Za další dva dny loď PSLD *Kometa* dorazí k Ceresu, kde jsem měl podle plánu přestoupit na Jupiterského obchodníka, odplouvajícího ke Kalistu. Měl jsem štěstí, že jsem se dostal až tak daleko, a nechtěl jsem, aby si na mě můj další velitel zasedl jen kvůli špatnému posudku od mého předchozího kapitána.

"Dobrá," zabručel jsem. "Řekni mu, že už jsem na cestě."

Přehodil jsem nohy přes okraj a tápal jsem po zemi kolem, kam jsem odhodil oblečení. Měl bych se opláchnout, oholit a dopřát svému mozku pěknou dlouhou meditaci, nemluvě o hrnku kávy a vdolečku z lodní kuchyňky, ale bylo zřejmé, že toho se teď nedočkám.

Ze stěn se začala linout hudba, nějaká orchestrální předehra, která postupně nabírala na hlasitosti. Zarazil jsem se, s lýtky zpola nasoukanými do nohavic, když smyčce vzlétly do výšky a nabíraly heroickou sílu. Německá opera, Wagner. Valkyra, pro Boha živého... "Vypni to, Mozku," řekl jsem.

Hudba ustala uprostřed tónu. *"Kapitán si myslel, že by vám to mohlo pomoci při probouzení."*

"Už jsem probuzený." Vstal jsem a vytáhl si kalhoty o zbývajícím kus. V tlumeném světle jsem postřehl drobný pohyb v rohu kajuty vedle skříňky; v jednu chvíli tam něco bylo, pak to hned zmizelo. "Mám tady švába," ozval jsem se. "Nechceš s tím něco provést?"

"Je mi líto, Rohre. Pokoušel jsem se plavidlo vyčistit, ale doposud jsem nebyl schopen lokalizovat všechna hnízda. Jestli necháte dveře kajuty odemčené, až budete odcházet, pošlu dovnitř trubce, aby..."

"Nech to plavat." Zavřel jsem si zip na kalhotách, natáhl si kombinézu a rozhlédl jsem se po svých přilnavých botách. Byly

zakopnuté pod palandou; klekl jsem si na ošlapaný koberec a vytáhl je ven. "Já se o to postarám sám."

Mozek tou poznámkou nic nemyslel; prostě se jen snažil zbavit se dalších škůdců, kteří se dostali na palubu *Komety* předtím, než nákladák odletěl z LaGrange čtyři. Švábi, blechy, mravenci, občas dokonce i myš; těm se dařilo pronikat do všech plavidel, která přilétala k vesmírným přístavům blízko Země, ale nikdy jsem ještě nebyl na žádné lodi zamořené tak, jako *Kometa*. Na druhou stranu jsem ovšem neměl v úmyslu nechávat dveře své kabiny odemčené. Jedno z těch několika neporušitelných pravidel odborů, kterých jsem mohl užívat na palubě této lodi, byla možnost zajistit svou kabinu, a já jsem nechtěl poskytnout kapitánovi žádnou šanci, aby se mohl přehrabovat v mých věcech. Byl přesvědčen, že s sebou vezu na stanici Ceres nějaký kontraband, a i když měl pravdu - byly to dvě sedmičky lunární samohonky, tradiční vstupní dárek pro mého dalšího velitele -, nechtěl jsem, aby vychrstl ten dobrý destilát do výlevky s ohledem na předpisy Sdružení, které se nikdo nenamáhal dodržovat.

Nazul jsem si boty, utáhl si služební opasek a opustil kabinu, jejíž dveře jsem pečlivě uzamkl otiskem palce. Krátká, vzhůru se stáčeající chodba mě vedla kolem zavřených dveří dalších dvou kabin posádky, označených KAPITÁN a PRVNÍ DŮSTOJNÍK. Kapitán už byl na můstku a já usoudil, že Jeri tam je s ním.

Průlez vedl do centrální přístupové šachty a karuselu. Ale než jsem se vydal nahoru na můstek, zastavil jsem se v jídelně, abych si naplnil baňku kávou z konvice. V jídelně bylo boží dopuštění: jídelní podnos zůstal ležet na stole, odstraněné obaly potravin se povalovaly po podlaze a malý pavoukovitý robot ucpal výlevku v kuchyňce, kde sváděl osamocenou bitvu s rezivějícím nádobím, které tam kdosi odložil. Kapitán tu byl nedávno; udivilo mě, že mi ještě nepřikázal, abych po něm uklízel. Alespoň tak v karafě zůstala nějaká horká káva, i když s ohledem na její vůni a viskozitu byla nejspíš nejméně deset hodin stará; než jsem ji přelil do baňky, ztlumil jsem ji cukrem a nakyslým mlékem z chladničky. Jako pokaždé můj zrak upoutaly obrazy v šachtě: zarámované reprodukce obálek starodávných brakových magazínů. Magazíny samotné, rozpadající se a bezcenné, byly uloženy do folií a hermeticky uzavřeny ve skříňce v kapitánově kajutě. Křiklavé obrázky vesmírných bojovníků s přilbami jako kulová akvária bojujících proti neskutečným mimozemským bestím a šíleným vědcům, kteří pro změnu ohrožovali kypré mladé ženy v průhledných košíkách. Pubertální fantazie minulého století - "Planety v ohrožení", "Výprava ke hvězdám", "Hvězdná stezka ke slávě" - a nad tím vším, vyvedený tučně přes horní okraj každé obálky, titulek...

KAPITÁN FUTURE

Muž zítřka

V tu chvíli jsem byl ze snění vytržen hrubým hlasem vycházejícím ze stropu:

"Furlande! Kde jste ?"

"V šachtě, kapitáne." Odtrhl jsem baňku od rtů, uzavřel ji čepičkou a připevnil si ji k opasku. "Jen jsem si bral trochu kávy. Hned jsem nahoře."

"Máte šedesát vteřin na příchod na své služební stanoviště, nebo vám srazím plat za vaši poslední směnu! A teď hodte tím svým líným zadkem sem nahoru!"

"Už jsem na cestě..." Vyšel jsem z jídelny a zamířil vzhůru chodbou k šachtě. "Bídák," šeptal jsem si pod vousy, když jsem byl za průlezem a mimo doslech lodní komunikační sítě. Kdo komu říká lenoch?

Kapitán Future, muž zítřka. Bůh nás ochraňuj, pokud je to pravda.

O deset minut později se malá loď ve tvaru protažené slzy zvedla z podzemního hangáru na lunární povrch. Byla to Kometa, superrychlé plavidlo Futuremanů, známá široko daleko v Soustavě jako ta nejsvižnější loď ve vesmíru.

- Edmond Hamilton: *Volání kapitána Future* (1940)

Jmenuji se Rohr Furland. Jsem vesmírným plavcem každým coulem, stejně jako můj otec a před ním jeho matka.

Říkejme tomu rodinná tradice. Babička byla jedním z těch prvních lodníků, kteří pomáhali stavět první obytnou orbitální stanici, a pak se přestěhovala na Měsíc, kde počala mého tátu jako následek jedné noční hlídky s nějakým bezejmenným měsíčním mizerou, který byl zabit při přestřelce o dva dny později. Táta vyrůstal jako nechtěné dítě na Descartově stanici; v osmnácti odtamtud utekl a proklouzl na palubu nákladáku *Scycorpu* směřujícího na Zemi, kde žil jako tulák bez domova v Memphisu, dokud se mu nezačalo stýskat po domově a nenastoupil k nějaké ruské společnosti, která sháněla domorodé seleňany. Táta se dostal domů právě včas, aby s babičkou přečkal její zbývajících léta, zabojoval si v Měsíční válce na straně Pax Astry a seznámil se s mou matkou, která byla geoložkou na stanici Tycho.

Narodil jsem se v luxusu dvoupokojového bytu pod Tychem k prvnímu výročí nezávislosti Paxu. Říkali mi, že můj otec oslavil můj příchod tím, že se opil laciným lunárním vínem a spustil se s porodní bábou, která mě přivedla na svět. Je pozoruhodné, že mí rodiče zůstali spolu dost dlouho na to, abych vyrostl z dětských střevíčků. Máma se vrátila zpátky na Zemi, zatímco táta a já jsme zůstali na Měsíci, abychom

mohli užívat všech výhod plného občanství v Paxu: karty na kyslík třídy A, které vám zajistily vzduch i v případě, že jste byli nezaměstnaní a úplně na dně. Což bylo v tátově případě docela často.

Tak se ze mě stal bastard, odkojený kyslíkovými lahvemi a procházkami po Měsíci ještě předtím, než jsem odrostl z plínek. K šestnáctým narozeninám mi dali odborářský průkaz a řekli mi, abych si našel práci; dva týdny před mými osmnáctými narozeninami dosedl raketoplán, na kterém jsem pracoval jako nákladní manipulát, na přistávací dráhu v Galvestonu a já jsem za pomoci exoskeletonu poprvé kráčel po Zemi. Strávil jsem tam jeden týden, dost dlouho na to, abych si zlomil pravou paži při pádu na chodníku v Dallasu, ztratil panictví s děvkou z El Pasa a pořádně si užil agorafobie z celé té do dálky se rozkládající texaské krajiny. Vybodnul jsem se na kolébku lidstva i na tu její povýšenost; chytil jsem nejbližší loď zpátky na Měsíc a oslavil své osmnáctiny s dortem bez svíček.

O dvanáct let později už jsem zvládal téměř všechna odborná povolání, která může vykonávat někdo s mou kvalifikací - poskok v přístavu, nosič nákladu, navigátor, velitel zásobování, dokonce i pár míst druhého důstojníka - na více plavidlech, než kolik jich dokážu spočítat, počínaje orbitálními remorkéry a lunárními nákladáky a konče dopravními raketoplány a nosiči rudy třídy Apollo. Žádná z těch prací nikdy netrvala o moc déle než jeden rok; aby tak bylo možno poskytnout stejnou příležitost všem svým členům, odbory přesouvaly lidi z jedné lodi na druhou a povolovaly pouze kapitánům a prvním důstojníkům setrvávat na svých plavidlech po dobu delší než osmnáct měsíců. Byl to pěkně ďábelský systém; jakmile jste si stačili zvyknout na loď a jejího kapitána, byli jste přeloženi na jinou loď, takže jste si na všechno museli zvykat znovu. Nebo, ještě hůře, čas od času jste zůstali bez práce i několik měsíců, což znamenalo poflakovat se v nějakém baru na stanici Tycho nebo v Descartově městě a čekat na místního zástupce odborů, až vyhodí nějakého jiného maníka z jeho současné funkce a dá tu práci vám.

Byl to život, ale člověk si při něm moc neužil. Bylo mi třicet let a stále ještě jsem měl všechny prsty na ruce i nohou, ale taky sakramentsky málo peněz v bance. Po patnácti letech tvrdé práce bylo to, co se snad nejvíc podobalo stálé adrese, bezpečnostní skříňka na Tychu, ve které jsem uchovával svůj skrovný majetek. Mezi jednotlivými pracemi jsem bydlel v odborářských ubytovnách na Měsíci nebo LaGrangi 5, kde jsem většinou obýval kóji tak velkou, že jsem v ní mohl poskytnout azyl zatoulané kočce nebo holce na jednu noc, ale už ne oběma dohromady. Dokonce i děvky bydlely lépe než já; občas jsem jim platil jen za to, aby mě pro změnu nechaly vyspat ve slušné posteli a na sex ani nedošlo.

A aby to bylo ještě horší, začal jsem ztrácet chuť k životu. Až na jednu cestu linkovou lodí na Mars, když mi bylo pětadvacet, strávil jsem celou svou kariéru - k čertu, celý život - cestami mezi nízkou zemskou orbitou a Měsícem. Není to nejhorší existence, ale také není nijak skvělá. Zním dost nešťastných starých prdůlů, kteří se poflákují kolem odborářských budov a vyprávějí komukoli, kdo je bude poslouchat, báčorky o jejich slavných dnech lodních vlků nebo měsíčních rejdarů, zatímco propíjejí své důchody. Zařekl jsem se, že neskončím jako oni, ale také jsem věděl, že pokud se nedostanu z Měsíce hodně rychle, budu se patlat s nádržemi na tekutý kyslík po zbytek svého života.

Mezitím se ve vnější soustavě začaly otevírat nové možnosti. Dálkové nákladáky přepravovaly z Jupitera helium-3, kterým se poháněly fúzní tokamaky na Zemi, a i když Královna Makedonie vyřadila Titan mimo hru kvůli Nákaze, kolonie na Japetu byla stále v provozu. Bylo možné vydělat tam dost peněz, pokud jste nastoupili službu na jedné z těch velkých lodí, které křížovaly mezi plynovými obry a pásem, a odboráři měli zaručeny tříleté smlouvy. Bylo to něco jiného než podnikat cestu mezi Měsícem a nízkou orbitou každých několik dní. Rizika byla větší, ale s nimi i odměna.

Konkurence na místa na lodích do vnější soustavy byla tvrdá, ale tím jsem se nenechal odradit. Moje patnáctileté hodnocení služby, jen s několika stížnostmi od předchozích kapitánů a jednou cestou na Mars, mi pomohlo překonat většinu ostatních uchazečů. Pracoval jsem jako manipulant nákladu ještě další rok, ale odbory mě nakonec vystřídaly a nechaly mě trčet v baru U nalitého Pepka v Tychu. O šest týdnů později, právě když jsem uvažoval, že se přihlásím jako řidič traktoru na projektu stavby Klaviovy kupole, mi přišla zpráva: *Jupiterský obchodník* potřebuje nového výkonného důstojníka a los padl právě na mě.

Byl v tom jen jeden háček. Jelikož *Obchodník* nelétal v soustavě dále než k Ceresu, a protože odbory nezajišťovaly dopravu k pásu jako součást smlouvy, musel jsem cestovat buď na palubě nějakého klipru - což nepřipadalo v úvahu, jelikož jsem neměl peníze - nebo si najít krátkodobou práci na nějakém nákladáku směřujícím ven k asteroidům.

Dobrá, chtěl jsem to udělat, ale vyvstala další komplikace: jen málo nákladáků mělo volná místa pro seleňany. Většina plavidel, která operovala v hlavním pásu, patřila Přechodnému sdružení pro lodní

dopravu a kapitáni lodí PSLD raději najímali členy posádky z ostatních lodí v majetku sdružení před těmi z mých odborů. Ani nechtěli najímat nějakého maníka, který by s nimi podnikl pouze cestu jedním směrem, protože by o něj přišli na Ceresu, na necelé polovině cesty.

Tak mi to vysvětlil zástupce odborů, s nímž jsem se setkal v jeho kanceláři v Tychu. Schumacher byl starý kámoš; než ho odbory najaly, pracovali jsme spolu na jedné nízkoorbitální vlečné lodi, takže mě docela dobře znal a chtěl mi trochu pomoci.

"Podívej, Rohre," řekl a položil si nohy v mokasínech na psací stůl, "máš velkou kliku. Poptával jsem se kolem po nějaké lodi, která by tě svezla, a našel jsem, co jsi hledal. Jeden nákladník na rudu třídy Áres, který míří k Ceresu... vlastně už parkuje v LaGrangi čtyři a je připraven ke startu, jakmile jeho kapitán najde nového druhého důstojníka."

Jak mluvil, vyvolal Schumacher hologram té lodi, který se začal otáčet v nádrži nad jeho stolem. Byl to klasický přepravce kamení: dvaosmdesát metrů dlouhý, s nukleárním motorem s plynným jádrem na jednom konci a obytnou sekcí ve tvaru válce na druhém, spojený ve středu dlouhou úzkou páteří a otevřenými úložnými plošinami. Vlastně remorkér se zvýšeným výkonem; nebylo na něm nic ani nezvyklého ani hrozivého. Dal jsem si loka z placatice whisky, kterou vytáhl ze zásuvky stolu. "Skvělé. Jak se jmenuje?"

Zaváhal. "Lod' PSLD *Kometa*," řekl zdráhavě. "Její kapitán je Bo McKinnon."

Pokrčil jsem rameny a vrátil jsem mu placatici. "No a v čem je ten háček?"

Schumacher zamrkal. Místo, aby si také přihnul whisky, opět láhev zazátkoval a uložil ji zpět do zásuvky. "Takže ti to zopakuju," řekl, "*Kometa*. Bo McKinnon." Změřil si mě, jako kdybych byl napaden Titanskou nákazou. "Chceš mi snad namluvit, žeš o něm nikdy neslyšel?"

Neměl jsem přehled o všech nákladácích PSLD ani jejich kapitánech; vraceli se k Měsíci jen jednou za několik měsíců, aby vysypali náklad a vyměnili posádku, takže jen málo seleňanů mělo tu příležitost vidět je, až na případy, kdy se opili v nějakém baru. "Nic mi to neříká," uzavřel jsem to.

Schumacher zavřel oči. "To je hrůza," zamumlal. "Jediný maník, který nikdy neslyšel o kapitánovi Future, a jsi to zrovna ty."

"Kapitánovi kom?"

Znovu si mě změřil. "Hele, prostě na to celé zapomeň, dobrá? Jako bych nic neřekl. Asi tak za šest nebo sedm týdnů odlétá k Ceresu ještě jeden přepravce kamení. Promluvím si se Sdružením a pokusím se dohodit ti místo spíš na téhle lodi."

Zavrtěl jsem hlavou. "Nemůžu čekat dalších šest nebo sedm týdnů. Když nebudu na Ceresu za tři měsíce, ztratím tu práci na *Jupiterském obchodníkovi*. Co je na tomhle místě špatného?"

Schumacher si povzdechl, když hrábl zpět do zásuvky pro placatku. "Co je na tom špatného," řekl, "je to, že tu loď má na povel cvok. McKinnon je nejhorším kapitánem Sdružení. Nikdo, kdo s ním kdy letěl, s ním nikdy dál na palubě nezůstal, tedy až na toho vykuleného, kterého tam má jako prvního důstojníka."

Musel jsem se kousnout do jazyka, když to řekl. Byli jsme kamarádi, ale rasismus v oblíbě nemám. Jistě, Nadřazení mohou být podivní - už jen ty jejich oči, kvůli kterým jim někteří lidé říkali tak jako Schumacher -, ale říkat jim vykulení je stejné jako říkat někomu negr, rákosník, židák nebo španělák, a na takové výrazy já jsem alergický.

Na druhou stranu, když nutně potřebujete práci, překousnete skoro cokoli.

Schumacher studoval výraz mé tváře. "A to ještě není všechno," prohodil kvapně. "Řekl bych, že první důstojník je v pořádku." Tedy, na vykuleného, i když tohle nahlas neřekl. "Jde o McKinnona. Pár lidí už z lodi uteklo, simulovalo nemoc, roztrhalo své odborové průkazy... cokoli, jen aby se dostali z Komety"

"To je to tak špatné?"

"Ano." Zhluboka si přihnul z placatice, zalapal po dechu a podal mi ji přes stůl. "No, s penězi není problém... nejnižší tarif, ale s ohledem na standardy Sdružení je to lepší než odborová stupnice... a Kometa splňuje všechny bezpečnostní podmínky, nebo alespoň tomu tak bylo při poslední prohlídce. Ale McKinnon připomíná kotel, který se může každou chvíli přetopit, jestli víš, co tím myslím."

Nenapil jsem se z placatky. "Ne, člověče, nevím, co tím myslíš. Co je s tím... jak jsi mu to říkal?"

"Kapitán Future. Tak si totiž sám říká, Bůh sám ví proč." Zašklebil se. "A nejen to, také říká svému palubnímu počítači 'Mozeček'."

Hlasitě jsem se zasmál. "Mozeček? Proč, proboha? Má snad nějaký mozek plovoucí v nádrži? Nechápu."

"Nevím. Je to něco jako fetiš." Potřásl hlavou. "Abys věděl, všichni, kdo pro něj pracovali, říkají, že on si myslí, že je něco jako vesmírný hrdina, a že ode všech očekává, že s ním budou v tom názoru souhlasit. A také se říká, že je na lidi opravdu přísný... mohlo by se zdát, že je to puntíkář, kdyby ovšem nebyl takový dacan."

Už jsem pracoval pro oba tyto druhy lidí, jakož i pro pár dalších podivínů. Nic jsem si z nich nedělal, pokud jsem dostával své peníze a oni si hleděli svého. "Viděls ho už někdy?"

Schumacher natáhl ruku; vrátil jsem mu láhev a on se znovu napil. To musí být život, sedět si na zadku celý den, opíjet se a rozhodovat o

lidských osudech. Záviděl jsem mu asi tolik, že kdybych se někdy ocitl na jeho pozici a někdo by mi milosrdně podřízl krk, ještě bych mu poděkoval.

"Ne," odpověděl. "Ani jednou. Tráví všechnen svůj čas na *Kometě*, dokonce i když se vrátí sem. Jak jsem slyšel, opouští svou loď velmi zřídka... a to je další věc. Lidé, kteří pro něj pracovali, říkali, že požaduje na své posádce všechno, málem včetně vytírání jeho zadku. Nikdo si na jeho lodi neodpočine, možná jen s výjimkou jeho prvního důstojníka."

"Co je ten zač?"

"Ta. Pěkná dívka, jménem..." Na chvíli se hluboce zamyslel, potom luskl prsty. "Jeri. Jeri Lee-Bose, tak se jmenuje." Zasmál se. "Viděl jsem ji jednou, krátce předtím, než nastoupila do práce na *Kometě*. Je roztomilá - na vykulenou."

Mrkl na mě a o trochu ztišil hlas. "Proslýchá se, že má slabost na nás opice," zašeptal. "Vlastně, říká se, že chrápe se svým kapitánem. Jestli je z toho, co se povídá o McKinnonovi, pravda jen polovička, musí být dvakrát šilenější, než jsem slyšel."

Mlčel jsem. Schumacher shodil nohy se stolu, opřel se o desku, sepal prsty a potom mi pohlédl zpříma do očí. "Podívej, Rohre," řekl tak smrtelně vážně, jako kdybychom diskutovali o tom, že se chci oženit s jeho sestrou, "vím, že na to budeš mít málo času a vím, co pro tebe ta práce na *Jupiterském obchodníkovi* znamená. Ale musím ti říct, že jediný důvod, proč by kapitán Future vůbec kdy uvažoval o tom, že vezme na palubu někoho jen na část cesty, je, že nikdo jiný by pro něj nepracoval. Je stejně zoufalý jako ty, ale na něm mi prd záleží. Jestli to ještě chceš zrušit, nezapíšu ti to do průkazky a podržím ti další volné místo, které se naskytne. Zůstane to jen mezi námi dvěma. Platí?"

"A když to zruším?"

Mávl rukou. "Jak jsem řekl, pokusím se ti najít jiné místo. *Niklová královna* startuje k domovu asi tak za šest týdnů. Mám nějaký vliv na kapitána, takže bych ti mohl najít místo tam... ale přísám Bůh, nemůžu ti nic slíbit. *Královna* je dobrá loď a všichni, které znám, na ní chtějí pracovat stejně tak, jako nikdo se nechce přiblížit ani na kilometr ke *Kometě*."

"Takže co bys mi radil?"

Schumacher se jen usmál a mlčel. Jako můj odborový zástupce měl právně zakázáno dělat za mě jakákoli rozhodnutí; jako přítel udělal co mohl, aby mě varoval před všemi riziky. Avšak z obou pohledů věděl, že nemám ve skutečnosti na vybranou. Buďto jsem musel strávit tři měsíce na palubě lodi vedené ne zcela normálním pošukem, a nebo si po celý zbytek života honit triko na Měsíci.

Chvilku jsem o tom přemýšlel, potom jsem požádal o smlouvu.

Tři Futuremani, kteří byli Curtovi Newtonovi spolehlivými, na smrt oddanými soudruhy, byli ve výrazném kontrastu ke svému vysokému, rusovlasému mladému vůdci.

- Edmond Hamilton: *Králové Komety* (1942)

Šestinová přitažlivost zmizela, jakmile jsem se proplazil průlezem karuselu a vešel na můstek.

Řídící centrum *Komety* bylo situováno na nerotující přední palubě. Můstek byl největší místností v lodi, ale i ve stavu beztlíže byl stísněný: křesla, terminály, monitory, skříňky s nouzovými skafandry, centrální navigační stolec s holotankem a uprostřed nízkého stropu polokulovitá vypouklina průzoru.

Stropní svítidla byla ztlumena - Mozek simuloval pozemskou noc -, ale i tak jsem viděl Jeri sedící v jejím křesle na druhém konci kruhové paluby. Vzhledla, když zaslechla, že se průlez otevírá.

"Brýtro," řekla a usmála se na mě. "Hele, to je kafe?"

"Něco na ten způsob," zabručel jsem. Závistivě pozorovala baňku v mé ruce. "Promiňte, žádné jsem vám nepřinesl," dodal jsem, "ale kapitán..."

"V pořádku. Slyšela jsem, jak na vás Bo huláká." Předstírala rozmrzelost, ale za chvíli toho nechala. "Nevadí. Můžu si vzít nějaké později, až provedeme zážeh"

Jeri Lee-Bose: 185 cm, což je na Nadřazeného málo, s velkýma, tmavě modrýma očima, které daly těmto geneticky vymodelovaným vesmírným plavcům jejich hanlivou přezdívku. Byla štíhlá, až na hranici vychrtlosti, prsty jejích hbitých rukou byly dlouhé a štíhlé, palce jí dosahovaly skoro ke špičkám ukazováků. Popelavě světlé vlasy měla vystříhané téměř až k lebce, až na dlouhý cop, který se spouštěl z týla její šíje bezmála až ke kostrči, kde jí začínaly nohy s dvojími klouby.

Bledá pleť její tváře byla vyzdobena jemným tetováním kolem očí, nosu a úst, které vytvářelo křídla velkého oranžovo-červeného motýla. Získala je při dosažení věku pěti let, a jelikož Nadřazení si podle zvyklostí při každých narozeninách přidávali další tetování, a Jeri Lee bylo dvacet pět, obrázky jí pokrývaly většinu paží a ramen. Souhvězdí a draci si na její kůži razili cestu kolem vestičky, kterou obvykle nosila. Neměl jsem tušení, co dalšího se skrývá pod jejím oblečením, ale představoval jsem si, že byla na dobré cestě stát se živým obrazem.

Jeri byla zvláštní, dokonce i na Nadřazeného. Hlavně proto, že Nadřazení se obvykle straní Primárních, jak zdvořile říkali nám lidem-předchůdcům (nebo Opice, když jsme nebyli nablízku). Obvykle zůstávali ve svých rodinných klanech, které působily v nezávislých satrapiích, které obchodovaly s odborovými svazy a významnějšími vesmírnými

společnostmi jen z důvodu ekonomické nezbytnosti. Je vzácné narazit na osamoceného Nadřazeného, který pracuje na plavidle Primárních.

A když se to tak vezme, i když jsem se motal kolem Nadřazených většinu svého života nenaháněli mi husí kůži jako většině blátošlapů a dokonce i spoustě vesmíranů, nikdy jsem nijak nemiloval tu jejich pyšnou blahosklonnost, kterou většina z nich dávala najevo vůči genově neupravovaným lidem. Věnujte komukoliv z nich pár minut pozornosti a začne do vás hučet o filozofii extropické evoluce a všechny ty kecy Nadřazených. Ale Jeri byla velmi milou, opravdu zvláštní výjimkou z tohoto pravidla. Měla laskavou povahu a od chvíle, kdy jsem přišel na palubu *Komety*, přijala mě jako sobě rovného a zároveň i jako nového přítele. Žádná podrážděnost, žádná kázání o celibátu nebo přízemnosti pojídání masa nebo klení; byla jedním z členů posádky a ničím jiným.

Ne. To nebylo tak docela vše, co by se o tom dalo říct.

Když jste přešli fakt, že je to strašák s nohama, které jí sloužily jako druhý pár rukou, a očima velikosti sacích ventilů, byla pekelně smyslná. Byla to krásná ženská, a já jsem se do ní zbláznil. Schumacher by se nejspíš otrásl při myšlence, že by měl spát s nějakou vykulenou, ale tři týdny poté, co nás Mozek vytáhl z kryonádrží, jsem se častokrát přistihl při myšlence, že má touha uvidět zbytek jejího těla je něčím víc než pouhou zvědavostí na její tetování.

Ale věděl jsem o ní hrozně málo. I když jsem miloval jen dívat se na ni, bylo to přebito obdivem k jejímu vrozenému talentu vesmírného plavce. Pokud jde o odborné dovednosti, Jeri Lee-Bose byla jedním z nejlepších Prvních důstojníků, které jsem kdy poznal. Každý kapitán od Královského námořnictva, PSLD nebo nezávislého obchodníka by se přerazil, aby ji mohl najmout do služby.

Tak co k čertu dělala na palubě takové skořápky, jako je *Kometa*, a proč sloužila pod takovým chlápkem, jako byl Bo McKinnon?

Stáhl jsem kolena a provedl jsem skok zvrtný střemhlav, po kterém podrážky mých přilnavých bot dosedly na koberec. Došel jsem k navigačnímu stolci a přitom jsem usrkával z baňky v levé ruce. "Kde je kapitán?" zeptal jsem se.

"Nahoře, provádí měření sextantem," pokývla k pozorovací bublině nad námi. "Hned bude dole."

Typické. Jeden z důvodů, proč měli Nadřazení zdokonalené oči, byl kvůli optickým úkonům jako je pozorování sextantem. Tohle by měla být práce Jeri, ale McKinnon očividně považoval bublinu za svůj osobní trůn. Povzdechl jsem si, usedl jsem do svého křesla a připoutal se. "To se dalo čekat," zamumlal jsem. "Probudí vás uprostřed noci a pak si zmizí, když po něm chcete vysvětlení."

Soucitně zamručela. "Bo vám to vysvětlí, jen co sejde dolů," řekla, potom se otočila v křesle a opět se začala věnovat svému ovládacímu pultu.

Jeri byla jedinou osobou na palubě, která měla povoleno nazývat Kapitána Future jeho pravým jménem. Já jsem to privilegium neměl a Mozek nebyl naprogramován na nic jiného, vztah, který se u mě vyvinul k Jeri během posledních tří týdnů, byl kalen skutečností, že se téměř při všech neshodách obvykle postavila na kapitánovu stranu.

Očividně tu bylo něco, co jsem nevěděl, a co ji k McKinnonovi tak poutalo. Já jsem si za těch pár posledních měsíců na takové chování zvykl, ale i tak mě stále dráždilo. Většina prvních důstojníků funguje jako mezičlánek mezi kapitánem a posádkou, a v tomhle směru Jeri působila dobře, ale ve chvílích jako tahle jsem cítil, že mám více společného s Mozkem než s ní.

Budiž. Otočil jsem křeslem, abych se dostal k navigačnímu stolci. "Hej, Mozku," zavolal jsem. "Vyvolej mi prosím holo naší současné polohy a trajektorie."

Prostor v holografické nádrži se na chvíli zatřpytil, potom se nad deskou objevil obloukový výřez hlavního pásu. Drobné tečky oranžového světla představující významnější asteroidy se zvolna posouvaly po siderických trasách a každou provázelo katalogové číslo tělesa. *Kometa* byla označena malou stříbrnou maketkou plavidla a táhla za sebou červenou přerušovanou čáru, která protínala oběžné dráhy asteroidů.

Kometa byla blízko okraje třetí Kirkwoodovy mezery, jednoho z těch "prázdných prostorů" v pásu, kde se střetávaly gravitační síly Marsu a Jupitera a zbavily prostor asteroidů. Nyní jsme byli v jedné takové mezeře, asi tak dvě a půl astronomické jednotky od Slunce. V několika následujících dnech bychom vstoupili do hlavního pásu a blížili bychom se k Ceresu. Okamžitě po přistání by *Kometa* vyložila náklad, který veze z Měsíce a na oplátku by naložila surovou rudu, kterou prospektoři PS LD vytěžili z pásu a dopravili do stanice Ceres. Tam jsem měl také podle plánu opustit *Kometu* a počkat si na přílet *Jupiterského obchodníka*.

Tak to alespoň bylo podle rozpisu. Teď, když jsem studoval holo, jsem si povšiml ne nepodstatné změny. Červená čára představující trajektorii našeho nákladáku se od mé poslední hlídky změnila.

Teď už neprotínala Ceres. Vlastně se ani nepřibližovala k orbitě tohoto asteroidu.

Zatímco jsem spal, *Kometa* změnila kurz.

Aniž bych jen něco řekl, rozeplnul jsem si pásy a naklonil jsem se nad stolec, pár minut jsem mlčky zíral na holo a za pomoci klávesnice jsem si manuálně přibližoval a zvětšoval obraz. Náš nový azimut nás zaváděl téměř čtvrt milionu kilometrů od Ceresu, přesně na druhou stranu Kirkwoodovy mezery.

"Mozku," řekl jsem, "co je naším cílem?"

"*Asteroid 2046-Barr*," odpověděl. Zobrazil v nádrži novou oranžovou tečku, přímo na konci červené čáry Komety.

Zbytek mé ospalosti se rozplynul v návalu vzteku. V zádech jsem ucítil Jeriin pohled.

"Rohre..." začala.

Nevšímal jsem si ji. Zabodl jsem prst do tlačítka interkomu na stole. "McKinnone!" Zařval jsem. "Slezte dolů!"

Dlouhé ticho. Věděl jsem, že mě musel zaslechnout.

"Zatraceně, slezte dolů! Hned!"

Ve stropě nade mnou zavrčely motory, potom se uzávěr pod pozorovací bublinou rozevřel a na můstek začal klesat ušák, který nesl velícího důstojníka lodi PSLD *Kometa*. Teprve, když křeslo dosedlo na palubu, postava v něm promluvila.

"Můžete mi říkat, kapitáne Future."

V těch starých časopisech, které tak obdivoval, byl kapitán Future vysoký skoro dva metry, drsně přitažlivý, s bronzovou pletí a rusými vlasy. Nic z toho neplatilo u Bo McKinnona. Byl nahrbený a obézní, vyplňoval křeslo jako metrák sádla. Černé kudrnaté vlasy, na spáncích prošedivělé a plné lupů, mu ustupovaly z čela a spadaly až na ramena, zatímco umaštěný, nečesaný plnovous se mu plazil po tlustých tvářích, které měly barvu plesnivého vosku. Na předním dílu obnošené kombinézy měl staré skvrny od jídla a v rozkroku kalhot tmavé skvrny, kde se mu nepodařilo dostatečně oklepat po poslední návštěvě záchodků. A smrděl jako pšouk.

Pokud vám můj popis připadá nemilosrdný, řekněme si na rovinu: Bo McKinnon byl ošklivý, hnusně vypadající syn nějaké děvky, a já jsem poznal spoustu tlustochů jako on, abych to dokázal správně posoudit. Ani za mák ho nezajímala osobní hygiena ani společenská slušnost, nikdy se nehodlal stát ničím vzorem a já jsem zrovna neměl náladu na jeho melodramatické kecy.

"Změnil jste kurz." Ukázal jsem na holografickou nádrž za sebou a hlas se mi třásl zlostí. "Za několik hodin jsme měli vystoupit z Kirkwoodu, a zatímco jsem spal, vy jste změnil kurz."

McKinnon chladně opětoval můj pohled. "Ano, pane Furlande, to jsem udělal. Zatímco jste byl ve své kajutě, změnil jsem trajektorii *Komety*."

"Ted' už nemíříme k Ceresu. Kristepane, my ani neletíme nikam blízko Ceresu!"

Ani se nepohnul, aby se zvedl ze svého trůnu. "Přesně tak," řekl a zvolna pokyvoval hlavou. "Poručil jsem Mozku, ať změní náš kurz, abychom se setkali s 2046-Barrem. V 1:30 lodního času jsme zažehli

manévrovací trysky a za dvě hodiny provedeme další korekci kurzu. To nás dostane do blízkosti asteroidu za zhruba.

"Osm hodin, kapitáne," ozvala se Jeri.

"Děkuji, Bose," odpověděl, aniž by jí věnoval větší pozornost. "Osm hodin. Tou dobou bude *Kometa* připravena na záchrannou akci."

Založil si ruce na svém ohromném břiše a zpytavě se na mě zahleděl. "Nějaké další otázky, pane Furlande?"

Další otázky?

Nějakou chvíli jsem měl ústa dokořán. Nebyl jsem schopen slova, nedokázal jsem protestovat ani dělat cokoli jiného než žasnout nad tou nebetyčnou nestydatostí této zmutované směsice lidských a žabích genů.

"Jen jedinou," podařilo se mi ze sebe konečně vypravit. "Jak se mám podle vás dostavit na setkání s *Jupiterským obchodníkem*, když máme namířeno k..."

"2046-Barru," řekla Jeri tiše.

McKinnon ani nehnul brvou. "To nepůjde," řekl. "Ostatně, už jsem poslal zprávu na stanici Ceres, ve které jsem oznámil, že *Kometa* bude opožděna a že náš nový čas příletu je neurčitý. Budeme-li mít štěstí, dorazíme k Ceresu za zhruba osmačtyřicet hodin. Snad byste mohl ještě..."

"Ne, to bych nemohl." Sevřel jsem oběma rukama opěrky jeho křesla a předklonil jsem se, až jsem byl obličejem jen pár centimetrů od jeho. "*Obchodník* opouští Ceres za čtyřicet dvě hodiny. A to je nejzazší termín, pokud má stihnout své startovací okno ke Kalistó. Odletí, ať už se mnou, nebo beze mě, a pokud odletí beze mě, zůstanu já trčet na Ceresu."

Ne. To nebyla tak úplně pravda. Stanice Ceres nebyla jako Měsíc; byla příliš malá a předsunutá, aby se tam mohl nějaký ztroskotálý mariňák jen tak poflakovat, dokud kolem nepoletí další plavidlo směřující k okraji soustavy. Zástupci PSLD na Ceresu by požadovali, abych si našel další práci, i kdyby to byla třeba funkce pucfleka na palubě prospektorské lodi. To bylo jen o trochu lepší než nevolnictví, protože můj odborářský průkaz tady venku prd znamenal, pokud šlo o ubytování, stravu a zaručené dávky kyslíku; to všechno by pohltilo mé úspory. A navíc, neměl jsem ani záruku, že chytну nějakou práci na dalším tankeru k Jupiteru nebo Saturnu; měl jsem dost štěstí, že jsem se dostal na *Jupiterského obchodníka*.

Buď to, a nebo jsem mohl stáhnout ocas a vrátit se, odkud jsem přišel - a to znamenalo zůstat na palubě *Komety* při jejím zpátečním letu na Měsíc.

Pokuste se mě pochopit. Poslední tři týdny, od chvíle, kdy jsem se vyškrábal z kryonádrže, jsem byl nucen snášet téměř všechny možné

urážky, když jsem sloužil pod Bo McKinnonem. Jeho první povel zněl, ještě v hibernačním sálu, abych mu vytáhl katétr a podržel bažanta, aby se do něj mohl vymočít.

A to byl teprve začátek. Sloužil jsem na můstku dvojité směny, protože on byl příliš líný, aby vstal z pelechu. Opravoval jsem chatrné vybavení, které mělo být vyměněno už před mnoha lety, jen proto, aby se znovu porouchalo po několika dnech. Dostával jsem nesmyslné rozkazy podle jeho rozmaru, jen proto, aby byly vzápětí změněny, protože McKinnon pro mě měl nějakou další zbytečnou práci - potom jsem dostával vynadáno, protože první úkol jsem zpola nedodělal. Vynechával jsem jídlo, protože kapitán usoudil, že teď byl ten pravý čas, abych vylezl ven a zkontroloval výložníky v nákladovém prostoru. Období volna mi každou chvíli přerušoval, protože chtěl něco na zub z lodní kuchyně a byl příliš "zanepřázdňen", aby si to donesl sám.

Ale ze všeho nejvíc tu byl ten sykavý, pisklavý jekot jeho hlasu, připomínající nějakého rozmazleného fakana, který dostal od svých nadmíru přejících rodičů příliš mnoho hraček. Což na něj vlastně přesně pasovalo.

Bo McKinnon si své postavení v PSLD nezískal prací. Koupil mu to jeho otčím, bohatý-lunární podnikatel, který byl jedním z vlastníků akcií Sdružení. *Kometa* byla přebytečným transportérem rudy na pokraji vyřazení a sešrotování, když ji ten stařík koupil svému děcku jen proto, aby se navždycky zbavil nechtěného nevlastního syna. Předtím byl McKinnon celníkem na Descartu, bezvýznamným byrokratem, který si vytvořil představu vlastní důležitosti z brakových space oper ze své sbírky časopisů z dvacátého století, za něž očividně utratil všechny kredity z bankovního konta. Není pochyb, že jeho nevlastní otec z něj měl stejnou hlavu, jako teď já. A tak ten nadutý šašek tráví většinu času v pásu asteroidů, přepravuje kamení a vyřvává rozkazy na každého, kdo má tolik smůly, že se nechal umluvit k zapsání na palubu Komety.

Tohle všechno jsem se dozvěděl po třech týdnech na palubě. Potom, co jsem poslal zprávu Schumacherovi, ve které jsem ho žádal, aby mi prozradil, co dalšího mi ještě neřekl o McKinnonovi, už jsem byl téměř připravený ukrást z *Komety* záchranný člun a pokusit se doletět s ním na Mars. Schumacher se mi v odpovědi opožděně omlouval, že mi neřekl všechno o McKinnonových vlastnostech; koneckonců, byla to jeho práce shánět posádku do lodí směřujících do vzdáleného vesmíru, a nemohl nikoho protěžovat, takže se omlouvá, a tak dále.

Mezitím mi došlo i to ostatní. Bo McKinnon bylo bohaté dítě, které si hrálo na kapitána vesmírného plavidla. Chtěl tu roli, ale nechtěl nést všechny její důsledky, ty těžce nabyté zkušenosti, které musí nastrádat každý správný velitel. Místo toho se snažil, aby tu špinavou práci za něj dělali podloudně nabraní týpci jako já. Nemluvě o tom, na jakou boudu nachytal Jeri; co mě se týkalo, byl jsem jen posledním z dlouhé řady poskoků.

Neuletěl jsem se záchranným člunem, a to jen proto, že kdybych to udělal, zničil bych si tím celou kariéru, a navíc - kolonisté na Marsu jsou notoricky nepřívětiví k nezvaným hostům. Kromě toho jsem si spočítal, že toto je jen dočasná záležitost: tři týdny s kapitánem Future, a pak budu mít co vyprávět svým kolegům na palubě *Jupiterského obchodníka*, až budeme kolem jídelního stolu popíjet whisky. Myslíš, že tenhle kapitán je pes? Hele, to já ti řeknu o tom svém minulým.

I když jsem stále zatraceně moc chtěl vypadnout z *Komety*, nechtěl jsem zůstat vysazený na Ceresu, kde bych byl odevzdán na milost a nemilost šéfa stanice.

Byl nejvyšší čas vyzkoušet ke kapitánovi Future jiný postup.

Pustil jsem opěrky a když jsem odstupoval, zhluboka jsem dýchal, jak jsem se nutil uklidnit. "Podívejte, kapitáne," spustil jsem, "co je na tom asteroidu tak důležitého? Chci říct, jestli jste našel nějaké možné ložisko, můžete si přece u Sdružení zamluvit přednostní právo a vrátit se pro ně později. Tak proč hned tohle?"

McKinnon pozvedl pánovitě obočí. "Pane Furlande, já nejsem prospektor," urazil se. "Kdybych byl, asi bych nevelel *Kometě*, ne?"

Ne, odpověděl jsem si v duchu, to tedy ne. Žádný poctivý lovec kamenů by tě na své lodi nestrpěl. "Tak co se potom děje?"

McKinnon bez jediného slova rozepjal pásy na svém křesle a zvedl se. Nízká gravitace je skvělou pomůckou lidí s nadváhou; přeplul úzkou kajutou s ladností měsíčního akrobata na visuté hrazdě, v letu udělal přemet a zachytil se stropního madla nad navigačním stolcem, tam se přetočil hlavou dolů a vyřukal na klávesnici nějaký povel.

Holografie se zvětšila, až nádrž vyplnil 2046-Barr. Teď jsem viděl, že je to kámen bramborovitého tvaru, asi tak tři kilometry dlouhý a sedm set metrů v průměru. K jednomu konci asteroidu byl přisátý stroj připomínající chobotnici, s úzkou, protáhlou trubicí trčící do prostoru.

Poznal jsem to okamžitě. Univerzální astronautický tlačný remorkér třídy B, typ používaný Sdružením k odtlačování velkých uhlíkatých asteroidů do vnitřního pásu. V podstatě šlo o mobilní těžební zařízení. Dlouhé nebozezy se zavrtávaly do šachet po rudě vytěžené z jeho jádra, která byla vzápětí nasypána do válcovité rafinerie stroje, kde byly z horniny odděleny těžké a těkavé prvky. Zbytek rudy byl potom vystřelen elektromagnetickým odpalovačem jako reaktivní masa, která poháněla asteroid s tlačným remorkérem libovolným směrem.

V době, kdy asteroid dosáhl lunární orbity, toto zařízení mělo rafinováno dostatek niklu, mědi, titanu, uhlíku a vodíku, aby se to vyplatilo. Provrtané zbytky asteroidu potom mohly být prodány některé ze společností, které jej začnou přetvářet na další z LaGrangeových kolonií.

"To je loď PSLD *Bláznovo zlato*" řekl McKinnon a ukázal na počítačem vytvořený obraz. "Měla by dosáhnout lunární orbity za čtyři měsíce. Na palubě je dvanáct členů posádky."

"Jo, dobrý. Dvanáct maníků, kteří se stanou boháči, až si rozdělí podíl na zisku." Nedokázal jsem v hlase potlačit závist. Jen jeden až dva asteroidy za několik let dorazily z hlavního pásu na konec cesty soustavou, hlavně proto, že prospektoři nenacházeli mnoho takových kamenů, aby se vyplatilo věnovat jim čas, peníze a pozornost. Ty menší byly obvykle rozbity jadernými náložemi a všechno trochu většího bylo zamluveno a těženo prospektory. Pokud byl nalezen a označován vhodný asteroid, odměna za něj byla dost velká na to, aby jeho nálezci byli dost bohatí na okamžitý odchod do důchodu. "No a?"

McKinnon na mě chvíli zíral, potom se překotil, aby se vrátil hlavou vzhůru, a zalovil si v kapse. Podal mi zmuchlaný útržek z počítačové tiskárny. "Čtěte," řekl.

Četl jsem:

ZPR. 1473 01:18 GMT 7/26 73 KÓD AI/0947

DŮLEŽITÉ CYKLICKÉ VYSÍLÁNÍ ZE STANICE CERES VŠEM
VESMÍRNÝM PLAVIDLŮM

ZAČÁTEKZPRÁVY

VE 12:40 GMT 7/25/46 PŘIJAT SIGNÁL MAYDAY OD
REMORKÉRU PSLD "BLÁZNOVO ZLATO" STOP PLAVIDLO POTKALY
NEZNÁMÉ - OPAKUJI NEZNÁMÉ - PROBLÉMY STOP HLÁŠENA
ZRANĚNÍ A MOŽNÉ ZTRÁTY ZPŮSOBENÉ NEURČENÝMI PŘÍČINAMI
STOP STAV LODI NEZNÁMÝ STOP PO MAYDAY NENÁSLEDOVALA
ŽÁDNÁ DALŠÍ KOMUNIKACE STOP LOŤ NEODPOVÍDÁ NA VÝZVY
STOP NALÉHAVĚ POŽADOVÁNA POMOC OD NEJBLIŽŠÍHO
PLAVIDLA JAKÉKOLI NOMENKLATURY STOP ODPOVĚZTE PROSÍM
CO NEJRYCHLEJI

KONEC ZPRÁVY

(OPAKOVANÝ PŘENOS)

01:19 GMT 7/26/73 KÓD AI/0947

Otočil jsem se k Jeri. "My jsme to nejbližší plavidlo?"

Rozpačitě pokývla hlavou. "Ověřovala jsem si to. Jediná další loď v blízkosti je prospektor nedaleko Gaspary, a to je čtyřiatřicet hodin od Barru. Všichni ostatní jsou blíže k Ceresu než my."

Zatraceně.

Podle nepsaného zákona byla nejbližší loď k plavidlu vysílajícímu mayday povinna reagovat, bez ohledu na svou původní trasu či jakékoli jiné povinnosti s výjimkou ještě vyššího stavu nouze. A má práce na palubě *Jupiterského obchodníka* za to nemohla být považována, bez ohledu na to, jak jsem to cítil já.

McKinnon natáhl ruku. Vrátil jsem mu ten papír. "Počítám, že už jste informoval Ceres, že jsme na cestě tam."

Kapitán beze slova sáhl k dalšímu panelu a stiskl sadu tlačítek. Rozsvítil se displej, aby zobrazil záznam komunikace, kterou měl se stanicí Ceres. Na stínítku se objevil simulovaný obraz fiktivního kapitána Curta Newtona.

"Zde kapitán Future, volám z lodi PSLD Kometa, registrace Marie Anna František jedna šest sedm pět." Ten hlas náležel McKinnonovi, i když obraz pěkné tváře nikoli. Mozek předvedl ukázkou dabingu a výsledek byl smutně absurdní. *"Přijal jsem vaše vysílání a jsem na cestě, abych prověřil situaci na palubě Bláznova zlata. Budeme vás s Futuremany průběžně informovat. Kapitán Future, přepínám a končím."*

Úpěl jsem, když jsem to sledoval. Ten idiot nedokázal udržet svůj vysněný svět stranou ničeho, dokonce ani nouzového signálu. Kapitán Future a - pche! - Futuremani na záchranné výpravě.

"Chcete něco říct, pane Furlande?"

McKinnonovy zarostlé tváře se prudce otočily ke mně s něčím, o čem si pravděpodobně myslel, že je to zarputilý výraz, ale co ve skutečnosti připomínalo nedůtklivost nejistého dítěte, které odrazuje někoho od vstupu do jeho rohu pískoviště. Nebylo to poprvé, kdy jsem si uvědomil, že jediný způsob, jak se on dokáže vyrovnat s lidmi, je, že s nimi bude zametat tou svojí nepatrnou autoritou, kterou si byl schopen vynutit - a jelikož tohle byla jeho loď, nikdo proti němu nemohl protestovat ani na něj vyjet. A já ze všech nejméně.

"Ne, kapitáne." Odstrčil jsem se od navigačního stolce a odplul zpět na svou služební pozici. Bez ohledu na to, jestli se mi to líbí, jsme měli poslání; on měl na své straně jak právo tak pravomoc důstojníka a já jsem nechtěl být označen za vzbouřence jen proto, že jsem neuposlechl rozkazů svého velitele a nereagoval na nouzový signál.

"Velmi správně." McKinnon vyrazil směrem k průlezu do karuselu. "Sextant potvrzuje, že jsme na kurzu k Barru. Kdybyste mě potřebovali, jsem ve své kajutě."

Zastavil se, potom se ohlédl. "Měl byste připravit zbraně v bojové kupoli. Mohly by být nějaké problémy."

Potom odešel, nepochybně proto, aby využil spánek, o který jsem já přišel.

"Problémy, do prdele," mumlal jsem si pod vousy.

Pohlédl jsem na Jeri. Pokud jsem očekával uličnické mrknutí nebo soucitný úsměv, ničeho z toho jsem se nedočkal. Její tvář za motýlovou maskou byla stoicky klidná. Dotkla se čelisti, aby aktivovala implantovaný mikrofon. "PSLD *Bláznovo zlato*, zde PSLD *Kometa*, Marie Anna František jedna šest sedm pět. Jak mě slyšíte? Přepínám."

Byl jsem uvězněn na palubě lodi, které velel cvok.

Nebo jsem si to aspoň myslel. Opravdové šílenství mělo teprve přijít.

Vesmírní piráti nebyli v Soustavě ničím novým. Vždycky existovali nějakí korzáři, kteří zamořovali asteroidy stojící mimo zákon nebo divoké měsíce vzdálenějších planet.

- Edmond Hamilton: *Svět mimo zákon* (1945)

Hlídky v pozici druhého výkonného důstojníka měly přece jen jedno malé plus: konečně jsem se dozvěděl trochu více o Jeri Lee-Bose.

Překvapuje vás snad, že bych mohl strávit tři týdny aktivní služby na palubě vesmírného plavidla, aniž bych vyslechl celý životní příběh svého kolegy? Pokud ano, pochopte, že mezi vesmírnými lodníky platí určitý kodex chování; jelikož mnoho z nás má pochybnou minulost, o které raději nemluvíme, není považováno za správnou etiku, abyste na někom vyzvídali něco z jeho soukromí, pokud s tím nepřijde on sám první. Ovšem, někteří kolegové vás budou k smrti nudit, když budou blábolit o všem, co kdy řekli nebo udělali, dokud je nebudete chtít nacpat do nejbližší přetlakové komory. Na druhou stranu, znal jsem několik lidí spoustu let, aniž bych se od nich dozvěděl, kde se narodili nebo kdo byli jejich rodiče.

Jeri spadala do té druhé kategorie. Od té doby, co byly obnoveny naše životní pochody, dozvěděl jsem se o ní spoustu drobností, ale málo podstatnějších informací. Nezdálo se, že by si úzkostlivě střežila svou minulost; bylo to prostě proto, že na to nikdy nepřišla řeč, během těch několika chvil, kdy jsme spolu zůstali o samotě bez toho, aby se nad námi vznášela přítomnost kapitána Future. Vlastně, mohli jsme skončit naši plavbu jako téměř cizí lidé, nebýt té mé poznámky vypálené od boku.

"Vsadím se, že ten nafoukaný parchant v celém svém životě nikdy nemyslel na nikoho jiného," utrousil jsem.

Právě jsem se vrátil z kuchyňky, kde jsem pro nás připravil dvě baňky čerstvé kávy. Stále ještě jsem byl rozpálený po té hádce, ve které jsem prohrál, a jelikož McKinnon nebyl na doslech, řekl jsem to Jeri pěkně od plic.

Odevzdaně usrkávala svou kávu, zatímco já jsem pěnil a skučel o svém neštěstí, a trpělivě naslouchala, když jsem rázoval palubou a pateticky jsem rozebíral pochybnou duševní rovnováhu velícího důstojníka, jeho nelichotivou fyziognomii, jeho pochybný vkus co se literatury týče, jeho tělesný pach a všechno ostatní, co mi přišlo na jazyk, a když jsem se nadechoval, ona konečně přihodila svou trošku do mlýna.

"Zachránil mi život," řekla.

To mě doslova vyvedlo z rovnováhy. Mé nohy ztratily oporu na koberci a já měl co dělat, abych se zachytil stropního madla.

"Cože?" zeptal jsem se.

Aniž by ke mně vzhledla, Jeri Lee si nepřítomně hrála s baňkou v levé ruce a pravou nohou držela otevřené stránky svého osobního deníku. "Říkal jste, že nikdy v životě nemyslel na nikoho jiného," zopakovala "Můžete si o něm říkat cokoli, ale v tomhle bodě se mýlíte, protože on mi zachránil život."

Napil jsem se kávy. "Můžete mi o tom něco říct?"

Pokrčila rameny. "Nic, co by se vám už také nejspíš nepříhodilo. Chci říct, že jste se nejspíš podívoval, proč nějaká 'vykulená' slouží jako první důstojník na palubě téhle lodi, nemám pravdu?" Když jsem v údivu otevřel ústa, trošku se usmála. "Nebudte tak překvapený. My nejsme telepati, i když se o tom šušká. Něco podobného slýchám těch pár let, co spolu sloužíme, dost často."

Jeri zadumaně vyhlédla předními průzory. Přestože jsme byli venku z Kirkwoodovy mezery, nebylo vidět žádné asteroidy. Pás je mnohem řidší, než si lidé myslí, takže jediné, co jsme viděli, byl neomezený hvězdný prostor, s Marsem jako vzdálenou rudou zřítelnicí po straně výhledu.

"Víte snad, jak se Nadřazení páří, ne?" zeptala se konečně, s pohledem stále stočeným ode mě.

Cítil jsem, jak mi tvář polévá horko. Vlastně jsem to nevěděl, i když jsem často snil o tom, že mi to Jeri pomáhá zjistit. Potom mi došlo, že mluví obrazně. "Předem smluvená manželství, že?"

Přítakala. "Všechno je velice důkladně plánováno, aby se zamezilo incestu a aby se zároveň genofond šířil jak jen to je možné. Samozřejmě, že to nechává nějakou možnost volby, nikdo nám neříká koho přesně si máme vzít, alespoň pokud je to mimo naše vlastní klany a není to s Primárními."

Odmlčela se, aby dopila svou kávu, potom zmačkala baňku a pravou nohou ji odpálila stranou. Nádobu se pak vznášela v prostoru, když si v kajutě našla svou miniaturní orbitu. "No, občas to prostě takhle nefunguje. Když mi bylo dvacet, zamilovala jsem se do jednoho mládence na Descartově stanici. Do Primárního, jak se to tak semlelo. Alespoň jsem si myslela, že jsem zamilovaná."

Ušklíbala se a odhodila si z něžného ramene dlouhý cop. "Když se tak ohlédnu zpět, řekla bych, že nám to spolu šlo jen v posteli. Z dlouhodobého hlediska na tom nesešlo, protože jakmile zjistil, že mě zbouchl, za pomoci odborů vypadl z Marsu. Byli tak hodní, že to udělali, jen proto, aby se vyhnuli..."

"Pěkně zapeklitá situace. To chápu." Zhluboka jsem se nadechl. "Když vás nechal samotnou s jeho dítětem."

Zavrtěla hlavou. "Ne. Žádné dítě. Snažila jsem si ho nechat, ale potrat... zkrátka, čím míň o tom mám mluvit, tím lépe."

"To je mi líto." Co jiného jsem taky měl říct? Měla si to sama uvědomit, protože dosud nikdy nedošlo k úspěšnému zkřížení mezi Nadřazenými a Primárními? Byla mladá a hloupá; obojí jsou odpustitelné hříchy, obzvlášť když k nim většinou dochází současně.

Jeri si zhluboka povzdychla. "Na tom nesešlo. Potom mě má rodina vydělala, hlavně proto, že jsem porušila partnerský vztah, který už pro mě byl domluven s jiným klanem. Oba klany z toho udělaly aféru, takže nakonec mě nechtěl ani jeden z nich." Úkosem na mě pohlédla. "Bigotnost pracuje oběma směry, však víte. Vy nám říkáte 'vykulení', my vám zase 'opice', a já jsem spala s opicí. Urážka našich vznešených ideálů."

Zavřela deník, přehodila si jej z levé nohy do pravé ruky a zastrčila ho do sítky vedle terminálu. "Takže jsem zůstala trčet na Descartu. S malou penzí, právě tak na to, abych zaplatila podnájem, ale vlastně jsem neměla pro co žít. Předpokládám, že ode mě očekávali, že se stanu prostitutkou, což jsem také chvíli dělala... nebo spáchám rituální sebevraždu a ušetřím tak všem trápení."

"To je kruté." Ale ne neobvyklé. Bylo pár uzeměných Nadřazených, které jste mohli najít ve vnitřní soustavě, ubohé smutné trosky pracující jako nekvalifikovaný personál na LaGrangeových stanicích nebo na Měsíci. Vzpomínám si na jednoho vykuleného notorika, který se poflakoval U nalitého Pepka; měl na zádech vytetovaná orlí křídla a žebrel na turistech pití a na oplátku jim předváděl salta po baru. Orel se zastřiženými křídly. Stejně tak často jste mohli slyšet o nějakém Nadřazeném, který sešel ze světa tím, že vstoupil do přetlakové komory a stiskl tlačítko odsávání. Nikdo nevěděl proč, ale já jsem teď na to měl odpověď. Byl to prostě způsob života Nadřazených.

"To je odvrácená strana extropie." Hořce se usmála, pak byla chvíli zticha. "Já jsem uvažovala, že se vydám na dlouhou cestu," řekla nakonec, "ale předtím mě našel Bo, když jsem... ehm, mu udělala návrh. Objednal mi pár skleniček a naslouchal mému příběhu a když jsem se vybrečela, řekl mi, že potřebuje nového prvního důstojníka. Nikdo jiný pro něj nechtěl dělat, a tak mi nabídl to místo na tak dlouho, jak jen budu chtít."

"A vy jste tady zůstala."

"A já jsem tu zůstala," zakončila. "Musím se vám přiznat, pane Furlande, že se ke mně vždycky choval s veškerou úctou, bez ohledu na to, co vám kdo nakukal. Nikdy jsem s ním nespala, ani on to po mě nikdy nevyžadoval..."

"Ale já jsem se na to..."

"Ne, ovšemže jste se na to neptal, ale určitě jste o tom přemýšlel, nebo snad ne?" Když jsem zrudnul, znovu se zasmála. "Všichni, kdo pracovali na *Kometě*, si to mysleli a občas rádi vyprávěli příběhy o vykulené a tlustém praseti, jak spolu mezi směnami šoustají v jeho kajutě."

Usmála se a zvolna vrtěla hlavou. "K tomu nikdy nedošlo... ale, musím se přiznat, že pokud by o to někdy požádal, bez chvíly zaváhání bych souhlasila. Dlužím mu alespoň tohle."

Zůstal jsem mlčet po několik minut. Nestává se příliš často, že vám váš kolega odhalí svou duši, a Jeri mi dala hodně podnětů k přemýšlení. Přičemž jedním z prvních závěrů bylo pomalé pochopení, že, jsem se do ní zakoukával čím dál víc.

Než odešel dolů, McKinnon mi řekl, že mám zprovoznit vnější zásobník raket, takže jsem se přesunul na jeho stanoviště a využil jsem tenhle podružný úkol, abych zakryl své rozpaky.

Přimontování externí odpalovací rampy k nákladáku třídy Áres bylo dalším příkladem McKinnonovy přebujelé fantazie. Když jsem se jednou zeptal proč, řekl mi, že ji nakoupil z válečných přebytků od Královského námořnictva Pax Astry tehdy v roce '71, poté, co unesli loď *PSLD Olympia*. Nikdo nikdy neodhalil, kdo *Olympii* přepadl - ostatně, to přepadení bylo objeveno až po pěti měsících, když ta sluneční plachetnice bez posádky dorazila do stanice Ceres s prázdným nákladním prostorem - ale obecně se soudilo, že jde o práci nezávislých prospektorů, kteří měli nedostatek jídla a vybavení.

Musel jsem potlačovat smích, když mi McKinnon říkal, že se obával "pirátů" číhajících na *Kometu*. Mít čtyři desetikilové atomovky nacpané za nákladním oddílem *Komety* bylo jako ozbrojit průzkumný člun tepelnými torpédy. Ne snad, že by McKinnon neměl radost, kdyby mu někdo doopravdy zkusil ukrást jeho loď - Kapitán Future kontra Piráti z asteroidů a tak podobně - ale měl jsem obavy, že by mohl zahájit palbu

na nějakou zbloudilou prospektorskou loď, která by měla tu smůlu, že by mu zkrřížila cestu.

Napadlo mě ještě něco. "Když vás sebral... ehm, když vás přibral jako Prvního důstojníka... uvědomovala jste si, že nemá úplný pojem o realitě?"

Jeri neodpověděla okamžitě. Už jsem chtěl zopakovat otázku, když jsem na paži pocítil něžné šťouchnutí. Když jsem sklonil zrak, uviděl jsem, jak kolem mě klouže její noha a prsty velkými jako palec přecvakává přepínač RAKETY V POHOTOVOSTI, který jsem zapomněl přepnout.

"Ovšem," řekla. "Zvykl si mi říkat Joan... podle Joan Randallové, přítelkyně Curta Newtona... než jsem ho přinutila, aby s tím skončil."

"Vážně?"

"Hm." Opřela si pravou nohu o opěradlo mého křesla. "Můžete považovat za štěstí, že vám neříká Otho nebo Gragu. Nazýval tak ostatní členy posádky, dokud jsem mu neřekla, že nikdo ten vtip nechápe." Zakřenila se. "Měl byste si někdy zkusit přečíst některé z těch příběhů. Nacpal je do přídatné knihovnické části Mozku. Žádná velká literatura, aby bylo jasno... vlastně, jsou to dost hloupé příběhy... ale na science fiction počátku dvacátého století, jsou..."

"Science co?"

"Science fiction. Tak se říkávalo fantasy, kdysi... no, na tom nesejde." Stáhla nohu zpět a složila si ji pod zadek, když se znovu zahleděla z průzoru. "Podívejte, vím, že se Bo chová dost divně, ale musíte si uvědomit, že on je romantik v době, kdy většina lidí už vůbec nechápe význam toho slova. Chce dělat husarské kousky, prožívat romantická dobrodružství, úžasné výpravy... chce být hrdinou."

"Hrn-hrn. Bo McKinnon, hrdina vesmíru." Pokusil jsem si ho představit na obálkách časopisů, které měl zarámované v kuchyňce: v každé ruce paprskomet, chránící Jeri před vražednými monstry. Nějak to nešlo, jen to ve mně vyvolávalo tlumený smích.

"Nežádám toho snad tolik, nebo ano?" Měla v očích žal, když pohlédla směrem ke mně. Než se mi podařilo zaplašit úsměv ze tváře, stočila zrak zpět k oknům. "Možná ano. Tohle není věk hrdinů. Přesouváme kamení křížem krážem soustavou, ukládáme peníze do banky a blahopřejeme si k vlastní vynalézavosti. Před sto lety bylo to, co teď děláme, ještě ve sféře snů a lidé, kteří to dělali, byli slavní. Přesně to ho na těch" příbězích tak přitahuje. Ale teď..."

Vydechla. "Kdo může mít Bovi za zlé, že chce něco, co nemůže mít? Skončil na nákladáku z bazaru s bývalou děvkou jako prvním důstojníkem a s druhým důstojníkem, který jím otevřeně opovrhuje, je námětem všech vtipů od Země po Japetus. Není divu, že hodil všechno

za hlavu, když reagoval na tíšňové volání. Tohle může být jediná šance, kterou dostane."

Už jsem se chystal odseknout, že má jediná šance, jak získat práci na slušné lodi, mi unikala mezi prsty, když její terminál dvakrát pípl. O chvíli později se ze stropního reproduktoru ozval hlas Mozku.

"Prosím za prominutí, ale máme naplánované manévry na korekci kurzu. Přejete si, abych je vykonal?"

Jeri se s křeslem otočila. "To je v pořádku, Mozku. My se o to postaráme ručním řízením. Dej mi souřadnice."

Počítač odpověděl tím, že na jejím displeji zobrazil třírozměrnou mřížku. "Chcete pomoci?" zeptal jsem se, i když bylo zřejmé, že má všechno pevně v rukou.

"Postarám se o všechno," řekla, zatímco dlouhými prsty zapisovala souřadnice. "Trošku se vyspěte, jestli chcete." Vyslala přes rameno letmý úsměv. "Žádné strachy. Neřeknu Bovi, že jste si zdříml v jeho křesle."

Konec konverzace. Kromě toho, nebyl to špatný nápad. Sklopil jsem křeslo dozadu, zapnul jsem si pás a nacpal ruce do kapes, aby mi ve stavu beztlíže nepoletovaly kolem. Může to nějakou dobu trvat, než dostanu další příležitost; jakmile dorazíme k 2046-Barru, kapitán Future bude zpět na můstku, vydávat rozkazy a dělat mi dál ze života peklo.

Řekla mi toho spoustu o Bo McKinnonovi, ale nic z toho, co jsem slyšel, nevedlo k tomu, že bych si na něj udělal lepší názor. Pokud šlo o mě, byl to stále ten největší vůl, kterého jsem kdy potkal... a pokud byl na palubě lodi *PSLD Kometa* někdo, kdo si získal mou náklonnost, byla to Jeri Lee-Bose, která by si zasloužila něco lepšího než tohle.

Jakmile jsem zavřel oči, uvědomil jsem si, že kapitánovo křeslo mi padne mnohem lépe než McKinnonovi. Jednou možná budu mít na kontě dost peněz, abych ho přeplatil. Bylo by zajímavé vidět, jestli by přijímal rozkazy stejně, jako je vydával.

Byla to milá a příjemná myšlenka a já jsem se k ní přitulil jako k polštáři, zatímco jsem pomalu usínal.

"Podívej, Arraji - to je meteor!" vykřikl mladší Marťan vzrušeně. "A támhle je loď, která ho navádí!"

Oba dva chvíli zírali na to neuvěřitelné představení. Zvětšující se černá tečka byla očividně obrovským meteorem, řítícím se teď strašlivou rychlostí směrem k Marsu. A těsně vedle zvětšujícího se meteoru spěchala tmavá vesmírná loď vystřelující paprsky na tu velkou masu. Ta loď poháněla meteor k Marsu.

- Edmond Hamilton: *Výzva kapitána Future* (1945)

O pár hodin později se Kometa setkala s 2046-Barrem.

Asteroid vypadal naprosto stejně, jak ho vyobrazila holografická nádrž - obrovský kámen barvy uhlí. Samotné *bláznovo zlato* bylo největším vesmírným plavidlem, které jsem kdy viděl od doby, co jsem opustil LaGrangeovu kolonii. Tyčilo se nad *Kometou* jako oceánský křižník vedle malé jachty, mocný stroj přísátý k asteroidu.

Mocný stroj, ale očividně bez života. Přibližovali jsme se k remorkéru velmi opatrně, dávali jsme si pozor, abychom se vyhnuli jeho zádi v obavě, abychom nebyli zasypáni proudem kamení, který nepřetržitě vystřeloval z jeho odpalovače. To byla jediná viditelná známka aktivity; i když z průhledů rotující velitelské sféry vycházelo světlo, v oknech jsme nedokázali postřehnout žádný pohyb a také vysílačka zůstávala stejně tichá, jako byla během uplynulých osmnácti hodin.

"Podívejte támhle." Ukázal jsem průzorem na vrata hangáru, široký bílý prostor otevřený ve válcovitém hlavním trupu přímo před odpalovačem. Jeho dveře byly otevřené a jak *Kometa* zvolna plula kolem, zahlédli jsme čluny i servisní kapsle zaparkované ve svých kolébkách. "Všechno tam je, dokonce i záchranné čluny jsou stále na svých místech."

Jerí natáčela kameru na kloubovém ramenu telemetrického přístroje, dokud nezamířila přímo do vrat. Její velké oči se zúžily, když na displeji studovala detailní pohled. "To je podivné," zamumlala. „Proč by vypouštěli vzduch a otevírali vrata, když neodletěli?"

"Přestaňte s tím, vy dva!"

McKinnon byl připoutaný ve svém křesle na druhé straně stanoviště. "Nezáleží na tom, proč to udělali. Mějte oči na stopkách a hledejte piráty... měli by se skrývat někde poblíž."

Rozhodl jsem se, že zůstanu zticha, a vedl jsem *Kometu* kolem masivních kotevních nohou remorkéru směrem k vrcholu asteroidu. Od té doby, co se McKinnon před hodinou vrátil na můstek - poté, co absolvoval sprchu a vydatnou snídani, což mně bylo odepřeno -, věnoval se svému oblíbenému koníčku: piráti z asteroidů ovládli *Bláznovo zlato* a zajali jeho posádku jako rukojmí.

A to bez ohledu na skutečnost, že jsme během naší dlouhé pouti nespatriili žádné další vesmírné plavidlo a že ani teď nebylo žádné na dohled v okolí asteroidu. Také by bylo možno logicky oponovat, že čtyřčlenná posádka prospektorské lodi by měla co dělat, aby přemohla dvanáct členů posádky remorkéru, ale logika pro kapitána Future nic neznamenala. Jeho levá ruka spočívala na panelu blízko ovladačů odpalovací rampy, připravená odpálit atomovku na pirátskou loď, která určitě číhá ve stínu asteroidu.

Ale když jsme dokončili oblet kolem 2046-Barru, žádnou jsme nenašli. Vlastně se nepohnulo vůbec nic, tedy až na asteroid samotný.

Něco mě napadlo. "Hej, Mozku," zvolal jsem nahlas, "Máš přehled o poloze a dráze letu remorkéru?"

"Potvrzeno, pane Furlande. Je to Xaver jedna sedm šest, Ypsilon dva."

"Pane Furlande!" vyštěkl McKinnon. "Nedal jsem vám žádný rozkaz, abyste..."

Nevšímal jsem si ho. "Přeskoč čísla, Mozku. Jen mi řekni, jestli je stále na kurzu střetu se Sluncem."

Chvilková odmlka, potom: *"Negativní, pane Furlande. Bláznovo zlato změnilo trajektorii. Podle mých výpočtů je pravděpodobnost sedmdesát dva celých jedna, že je teď na kolizním kurzu s planetou Mars."*

Jeri zbledla, jak zadržela dech, a dokonce i McKinnonovi se dařilo držet jazyk za zuby. "Ukaž mi to v nádrži," řekl jsem a otočil jsem se s židlí směrem k navigačnímu stolci.

Nádrž se rozsvětlila a zobrazila holograficky diagram současné polohy *Bláznova zlata* vztažené k poloze planety. Mars stále ještě ležel půl AJ daleko, ale jak Mozek projížděl mírným obloukem oranžové linky pásem, viděli jsme, že krásně křížuje rudou planetu, která postupuje na své orbitě kolem Slunce.

Mozek převedl matematické rovnice, které promítal na obrazovce vedle trojrozměrné mřížky. *"Za předpokladu, že jeho současná delta vé zůstane beze změn, za dvě stě třicet šest hodin, dvanáct minut a dvacet čtyři vteřiny koliduje 2046-Barr s Marsem."*

Trošku jsem si po paměti započítal. "To je asi tak deset dní ode dneška."

"Přesněji devět celých osmdesát tři pozemských standardních dní." Mozek zvětšil obraz Marsu, dokud nevyplnil celou nádrž; v bodu kousek nad rovníkem se objevil lívanec. *"Odhadovaný bod dopadu bude přibližně dvanáct stupňů severní šířky a šedesát tři stupně západní délky, na okraji Lunae Pianum."*

"Kousek na sever od Valles Marineris," řekla Jeri. "Ach, Bože, Rohre, to je blízko."

"Já vím." Nepotřeboval jsem žádný opakovací kurz z planetárního místopisu. Místo nárazu leželo v nížinných pláních nad údobím Marinerů, jen pár set kilometrů na severovýchod od stanice Arsia, nemluvě o kratších vzdálenostech k menším osadám rozestým kolem rozlehlé

soustavy kaňonů. Pokud mi bylo známo, má teď být také přímo na Lunae Pianum malé hornické městečko; Mars byl touto dobou kolonizován tak rychle; že bylo těžké udržovat si přehled o tom, kde se hrstka z jeho jednoho a půl milionu obyvatel rozhodla vykolíkovat území a nazvat si je třeba Nová Chattanooga nebo nějak podobně.

"Sabotáž!" zařval McKinnon. Rozepnul si popruhy a posunul se blíž k navigačnímu stolci, kde zíral na hologram. "Někdo sabotoval remorkér, takže ten se teď srazí s Marsem! Uvědomujete si..."

"Mlčte, kapitáne." Nepotřeboval jsem jeho teatrální výlevy, kterými by mi popisoval, co se stane, když... až... 2046-Barr dopadne doprostřed Lunae Pianum.

Marťanský ekosystém nebyl tak křehký jako pozemský. Na druhou stranu byl mnohem proměnlivější, jak ostatně dokonale potvrdily pokusy z padesátých let o terraforming planety a změnu klimatu ke stabilnějšímu stavu. Avšak marťanští kolonisté, kteří zůstali i po té marné práci, se museli přizpůsobit jeho ročním obdobím, pokud chtěli pěstovat plodiny, provozovat sluneční farmy, pokračovat v důlních pracích a dalších činnostech, které zajišťovaly jejich holé přežití.

Byl to velmi jednoduchý způsob života, který závisel na tradičních předpovědích klimatických změn. Dopad tříkilometrového asteroidu v oblasti rovníku by všechno tohle poslal do pekel. Lokální otřesy půdy a písečné bouře by byly jen začátek; dvě nebo tři stovky lidí by mohlo být zabito okamžitě, ale to nejhorší by je ještě čekalo. Množství prachu, které by bylo nárazem zvednuto do atmosféry, by zastínilo oblohu po celé měsíce, což by vedlo k celkovému poklesu teploty z Olympus Mons k Hellas Plantia. Následkem čehož by bylo ovlivněno všechno od zemědělství po zásobování energií, pokud bychom to řekli mírně, většinu z těch, kdo přežili, by čekalo strádání zimou a tmou.

Nebyl by to tak docela konec světa. Několik izolovaných usedlostí by mohlo přežít za pomoci nouzových dodávek ze Země. Ale jako hlavní lidstvem kolonizovaný svět by přestal Mars existovat.

McKinnon stále ještě probodával holografickou nádrž a prstem píchal do Marsu, jak vykřikoval cosi o sabotérech a vesmírných pirátech a Bůh ví kom ještě, když jsem se otočil zpět k Jeri. V mé nepřítomnosti převzala kormidlo, takže když se *Kometa* opět ocitla nad *Bláznovým zlatem*, důkladně jsem si remorkér prohlédl na displeji.

"Dobrá," řekl jsem klidně. "Vrata hangáru jsou mimo hru... nemůžeme tam poslat člun, když je s něj vypuštěný vzduch a kolébky jsou plné. Možná, kdybychom..."

Byla o kus přede mnou. "Támhle je pomocný připojovací límec," řekla a ukázala na uzel na konci tubusu vedoucího do velitelské koule. "Bude tam těсно, ale řekla bych, že bychom se tam mohli nacpat."

Pohlédl jsem na obrazovku. Opravdu těsno. Bez ohledu na skutečnost, že *Kometa* měla univerzální připojovací nástavec, nákladník nebyl konstruován na spojování s plavidlem jako bylo *Bláznovo zlato*. "Takže bychom to museli trochu scvrknout," řekl jsem. "Ale pokud bychom mohli složit telemetrické rameno, mohlo by se nám to povést." Přitakala. "To můžeme udělat bez problémů... až na to, že to znamená ztratit spojení s Ceresem."

"Ale jestli se nebudeme moct spojit," zopakoval jsem, "tak bude někdo musel vylézt do volného prostoru a pokusit se dostat dovnitř servisní přetlakovou komorou."

Jelikož jsem věděl, že tím někým budu nejspíš já, ten nápad jsem se mi moc nelíbil. Vesmírná procházka bez připoutání mezi dvěma zrychlujícími plavidly je v nejlepším případě poněkud nejistým podnikem. Na druhou stranu, kdybychom za těchto podmínek přerušili naše radiové spojení s Ceresem, nebyl by to zrovna dobrý nápad. Kdybychom náhodou něco dost projeli, pak by o této situaci nebyl informován nikdo ze stanice Ceres, a včasné varování z Ceresu do stanice Arsia by mohlo zachránit pár životů, kdyby evakuace osadníků kolem Lunae Pianum začala s dostatečným předstihem.

Rozhodl jsem se. "Spojíme se," řekl jsem a otočil se s křeslem ke komunikačnímu panelu, "ale předtím pošleme k Ceresu zprávu, abychom jim vysvětlili, co se..."

"Hej! Co tady vy dva děláte?"

Kapitán Future se konečně rozhodl, že dohlédne, co dělají Futuremani za jeho zády. Odstrčil se od navigačního stolce, odrazil se k nám a každou rukou popadl opěradlo našich křesel tak, aby se vznášel nad námi. "Nevydal jsem žádné rozkazy a na mé lodi se nic neděje bez mého..."

"Bo, poslouchal jsi, o čem jsme se bavili?" Jeriin výraz byl důsledně neutrální, když na něj pohlédla. "Slyšel jsi to, co jsme řekli Rohr a já?"

"Ovšem, že..."

"Takže víš, že tohle je jediné východisko," řekla a stále mluvila klidně. "Jestliže se nespojíme se *Zlatem*, pak nebudeme mít žádnou šanci zastavit odpalovač nebo odklonit je z kurzu."

"Ale piráti... Oni můžou...!"

Povzdechl jsem si. "Podívejte, nechte si to projít hlavou. Tady nejsou..."

"Rohre," přerušila mě a vyslala ke mně přísný pohled, který mě umlčel. Když jsem zase ani nedutal, probodla znovu McKinnona modrýma očima. "Pokud jsou piráti na palubě *Zlata*" řekla trpělivě, "najdeme je. Ale v tuhle chvíli to není něco, co bychom mohli vyřešit odpálením raket. Rohr má pravdu. Nejdřív pošleme zprávu k Ceresu, abychom jim vysvětlili, co se děje. Potom..."

"To vím!"

"Potom se musíme spojit s..."

"To vím! To vím!" Mastné vlasy se mu rozptýlily do všech stran, jak nespokojeně vrtěl hlavou. "Ale já jsem... já jsem nevydal žádné rozkazy a..."

Zarazil se a nevrle si mě změřil s rostoucím návaem vzteku a já si náhle uvědomil skutečnou příčinu jeho zlosti. McKinnonův podřízený druhý důstojník, kterého šikanoval a trestal nepřetržitě po tři týdny, získal sebevědomí tím, že dospěl k řešení, na které on nepřišel. A co horšího, druhý důstojník to udělal ve spolupráci s kapitánovým prvním důstojníkem, který s ním mlčky souhlasil při všech dosavadních příležitostech.

Tohle však nebyla žádná maličkost jako třeba zkontrolovat primární palivové čerpadlo nebo uklidit lodní kuchyňku. V sázce byl nespočet životů, čas utíkal, a zatímco on chrлил obvyklé nesmysly o vesmírných pirátech, pan Furland se nad touto lodí pokoušel převzít velení.

Kdybych měl pěkně za pasem zastrčený taser, ukončil bych tuhle polemiku tím, že bych do něj pustil pár voltů a připoutal jeho mrtvolu do jeho pohodlného křesla, čímž bych Jeri Lee a sobě umožnil svobodně pokračovat v naší práci. Ale jelikož nedošlo k otevřenému útoku na mou osobu, byl teď mou jedinou zbraní kompromis.

"Odpust'te, kapitáne," řekl jsem. "Máte naprostou pravdu. Nevydal jste rozkazy a já se vám omlouvám."

Potom jsem se otočil se svým křeslem, složil jsem ruce do klína a čekal.

McKinnon se sípavě nadechoval. Zíral okny na *Bláznovo zlato*, ještě jednou se ohlédl na holografickou nádrž, jak zvažoval těch pár dostupných možností s ohledem na velikost svého ega. Po nekonečně mnoha ztracených vteřinách konečně dospěl k rozhodnutí.

"Takže," řekl. Pustil se našich křesel a přesunul se zpět na svou pohodlnou sedačku. "Paní Bose, připravte se na spojení s *Bláznovým zlatem*. Pane Furlande, zkontrolujte uzávěr hlavní přechodové komory a připravte se na výstup do vesmíru."

"Ano, pane," řekla Jeri.

"Ehm, jo... ano, pane."

"Já zatím odešlu zprávu na stanici Ceres a budu je informovat o situaci předtím, než ztratíme spojení." Spokojen, že dospěl ke správnému rozhodnutí, položil si ruce na opěrky. "Dobrá práce, Futuremani," dodal. "Odvedli jste dobrou práci."

"Děkuji, kapitáne," řekla Jeri.

"Ano, pane. Děkuji." Rozepnul jsem si pásy, odrazil se k průlezu z můstku a měl jsem co dělat, abych se nerozesmál.

Malé vítězství. I když se zdálo bezvýznamné, neměl jsem ani tušení, jak moc na něm závisel můj život.

Usedl do pilotova křesla a zamířil s Kometou přes zónu směrem k vypočtené poloze neviditelného asteroidu.

"Určitě nás vidí, jak se k nim přibližujeme!" varoval je Ezra. "Čaroděj z Marsu nenechá nic náhodě, kapitáne Future!"

"Použijeme válečnou lest, abychom se dostali na asteroid, aniž by on něco tušil," informoval ho Curt. "Sleduj."

- Edmond Hamilton: *Čaroděj z Marsu* (1941)

Mám své zavedené zvyky, alespoň pokud jde o standardní bezpečnostní postupy, takže to byla běžná rutina, že jsem si oblékl skafandr předtím, než jsem prošel přetlakovou komorou *Komety* a vstoupil do *Bláznova zlata*.

Když se to tak vezme, nosit na sobě neforemný skafandr ve vesmírném plavidle s atmosférou je hloupě nadbytečné a panel v přetlakové komoře mi sdělil, že z druhé strany dveří je tlak pozitivní. Ale proti tomu by se dalo namítnout, že senzory přetlakové komory mohou být porouchané a že v přechodovém uzlu není nic než dokonalé vakuum; věděl jsem, že už se to předtím stalo, třebaže velmi zřídka, a následkem toho zemřeli lidé. V každém případě, *Základní příručka astronautů* říká, že za nejistých podmínek má být při přestupu na jiné plavidlo oblečen skafandr, takže jsem se držel té knihy.

To, že jsem to udělal, mi zachránilo život.

Šel jsem sám, nechal jsem Jeri s McKinnonem za sebou v nákladní lodi. Průlez z přetlakové komory *Zlata* vedl do přístupového tunelu tubusu. Nikde nikdo nebyl. Když jsem zapnul vnější mikrofon na přilbě, neslyšel jsem nic než obvyklý hukot větracího systému na pozadí, další důkaz, že v prostorech lodi určených posádce je stále atmosféra.

V tu chvíli jsem si klidně také mohl sundat přilbu a pověsit si ji na popruh u služebního opasku. Vlastně jediný důvod, proč jsem to neudělal, byl, že jsem nechtěl, aby se klímala kolem mě, až budu prolézat karuselem, který se nacházel na konci tunelu napravo. Kromě toho, opuštěnost toho tunelu mi naháněla husí kůže. Někdo by si určitě musel všimnout neplánovaného připojení nákladní lodi třídy Áres, nemluvě o tom, že to bylo tak daleko od Ceresu. Proč na mě u přetlakové komory nečekal žádný důstojník, který by si mě podal za to, že riskuji srážku s jeho skvělou lodí?

Odpovědi se mi dostalo poté, co jsem se provrtěl karuselem a vstoupil do rotující velitelské koule. Tam jsem našel první mrtvolu.

Nahý muž visel hlavou dolů z otevřeného průlezu, ochablé ruce se mu klátily nad rozlehlou kaluží krve na podlaze. Bylo obtížné zahlédnout

jeho tvář, protože krev, která se zbarvila do ruda, vytékala ze sečné rány jako od šavle na jeho krku. Když jsem pohlédl vzhůru průlezem, všiml jsem si, že měl nohy důkladně svázané pružným lankem, které bylo na druhém konci přivázáno k nějaké trubce u stropu chodby o patro výš.

Jelikož neměl krvavé skvrny na ramenou, bylo jasné, že mu někdo proťal hrdlo poté, co ho zavěsil na onu trubku. Krev byla suchá - alespoň z větší části - a tělo bylo ztuhlé. Už tady viselo nějakou dobu.

Zpravil jsem o svém nálezu Jeri s McKinnonem a potom jsem nadmíru opatrně odstrčil tělo stranou a pokračoval jsem dále chodbou.

Chápejte mě prosím, pokud všechno to, co vám teď říkám, zní chladně a odměřeně, nebo dokonce lhostejně. Za prvé, pokud byste pracovali ve vesmíru tak dlouho jako já - to znamená celý život - pak smrt, bez ohledu na to, jak strašná může být, by vám nebyla cizí. Poprvé, kdy jsem viděl umírat člověka, mi bylo devět let, kdy jeden z milionu mikrometeoritů prorazil průhled přílby jednoho z mých učitelů ve škole, který nás vedl na exkurzi na místo přistání Apolla 17 na Taurus Lithrow. Od té doby jsem už viděl strašlivé následky výbušné dekomprese, smrtelného ozáření, nečekaných důlních neštěstí, odbytých postupů při oblékání skafandrů, požárů lodí i úrazů elektrickým proudem, dokonce i jednoho, který se udusil vlastními zvratky poté, co zkonsumoval příliš vodky lavorovice během oslav narozenin. Smrt nás čas od času navštěvuje všechny; pokud jste opatrný a rozumný, jediné, co můžete dělat, je ujistit se, že to nebude příliš bolet a že nikdo nebude mít na krku úklid toho všeho svinstva.

Za druhé: kdybych se teď pokoušel popsat jedno každé tělo, které jsem objevil na své cestě Bláznovým zlatem, výsledkem by nebylo jen bezdůvodné podbízění se těm, kdo si v podobných detailech libují, ale také bych nikdy nebyl s to dokončit tuto výpověď.

Stručně vzato, velitelská sekce *Bláznova zlata* byla jatka.

Našel jsem deset dalších těl, každé příšernější než to předtím. Byly v kajutách posádky i na chodbách, v kuchyňce i na záchodku, ve společenské místnosti i v kanceláři kormidelního poddůstojníka.

Většina jich byla sama, ale dvě jsem našel pohromadě; muž a žena, kteří se snažili navzájem vykuchat noži z nedaleké lodní kuchyně.

Pár těl bylo nahých, jako to první, ale většina jich byla zcela nebo částečně oblečena. Většinou zemřeli na bodné rány nebo údery tupým předmětem, způsobené čímkoli, co by mohlo být použito jako zbraň, ať už to bylo kuličkové pero, šroubovák nebo hasák.

Jedna z žen měla štěstí. Spáchala sebevraždu tím, že se oběsila na stočeném prostěradle, které přehodila přes vršek dveří. Doufám, že se úspěšně udusila předtím, než jí kdosi upálil pravou paži autogenem pohozeným opodál.

Jak jsem lezl po žebřících, strkal přilbu do průlezů a překračoval tuhnoucí mrtvoly, nepřestával jsem ve svém monologu, ve kterém jsem informoval *Kometu* o tom, kde v plavidle se přesně nacházím a co jsem právě našel. Neuvažoval jsem nad tím, proč došlo k tomuto masakru, jen jsem si všímal, že těla se zdají být poměrně čerstvá a že většina krvavých skvrn je zaschlá.

A krev byla všude. Byla rozstříkaná po stěnách a nasáklá do koberců a odkapávala z nástěnných svítidel, až už vůbec nepřipomínala krev a vypadala jen jako rozlita červená barva. Byl jsem rád, že mám přilbu nasazenou, protože průhled mi pomáhal udržet odstup od toho krveprolití a toho zápachu, který by mi zvedal žaludek ještě víc než teď.

I když jsem občas ve sluchátkách zaslechl občasné Jeriino zajíknutí nebo výkřik, po chvíli už jsem neregistroval McKinnonův hlas. Usoudil jsem, že odešel kamsi do ústraní, aby se vyzvracel. To bylo pochopitelné; to násilí kolem mě bylo strašné.

Ve velitelské sekci byla čtyři podlaží nad sebou. V době, kdy jsem dosáhl nejvyššího podlaží, napočítal jsem jedenáct mrtvol. Jelikož jsem si pamatoval, že předtím mi McKinnon říkal, že plný stav posádky *Bláznova zlata* byl dvanáct, začal jsem uvažovat, kde by tak mohlo ležet poslední tělo.

Průlez vedoucí na můstek byl zajištěn proti otevření; k odříznutí zámku jsem použil laserovou svářečku ze svého opasku. Když jsem popadl kolo uzávěru a vypáčil průlez, který vydal nepatrné zaskřípění, ve stejnou chvíli jsem zaslechl vytrvalé, téměř rytmické bouchání, jako kdyby něco naráželo do přepážky.

Nejdřív jsem si myslel, zeje to nějaký další zvuk na pozadí z lodi samotné, ale když jsem otevřel průlez o něco víc, zvuk, který jsem způsobil, přerušil rytmus.

Zastavil jsem se a držel dvířka pootevřená, jak jsem napjatě naslouchal. Zaslechl jsem tlumené zahihňání, potom se bubnování ozvalo znovu.

Na můstku byl někdo naživu.

Velící středisko bylo slabě osvětlené, zářivky byly zhasnuté; jediné světlo vycházelo z displejů počítače, obrazovek a různobarevných přepínačů. Kabina byla v troskách, jako kdyby tu došlo ke ztrátě tlaku, i když vnější tlakové čidlo mi říkalo, že je zde stále atmosféra: Převrácená křesla, roztrhané palubní deníky a příručky poházené po podlaze, cáry zakrvavené košile.

Bubnování neustávalo. Jak jsem hledal jeho neviditelný zdroj, rozsvítil jsem si lampu na přilbě a postupoval v jejím paprsku a očima jsem střílel do všech stran, jak jsem pátral po člověku, který přežil na *Bláznově zlatě*. Byl jsem na půli cesty napříč můstkem, když jsem okem

zachytil cosi načmáraného na přepážce. Slova, která kdosi namaloval pstem potřísněným krví:

NÁKAZA
TITAN

V tu chvíli jsem také věděl, že to, že jsem měl na sobě skafandr, mi zachránilo život.

Třásl jsem se v jeho izolačních vrstvách a procházel jsem opuštěným můstkem, jak jsem hledal onoho zbývajícího člena posádky Bláznova zlata.

Našel jsem ho v nouzové přetlakové komoře, schouleného v koutku vedle průlezu, s koleny skrčenými pod bradou. Kombinéza, kterou měl na sobě, byla zacákaná zbytky lidských tkání, ale i tak jsem na jejích epoletách rozeznal kapitánské hvězdičky. Ostražitýma očima uhýbal před září lampy a chichotal se jako nějaké malé děcko, kterého někdo načapal, jak prozkoumává zásuvky prádelníku své matky.

A potom pokračoval v bušení do podlahy urvanou lidskou paží, kterou svíral v levé ruce.

Nevím, jak dlouho jsem na něj zíral. Pár vteřin, několik minut, možná déle. Jeri říkala cosi, čemu jsem nerozuměl; nevšímal jsem si jí, ani jsem nedokázal odpovědět. A to až do chvíle, kdy jsem zaslechl další hluk - za sebou, tlumený zvuk otvíraného průlezu - tehdy jsem odtrhl zrak od šíleného kapitána *Bláznova zlata*.

Bo McKinnon.

Přišel sem za mnou z *Komety*.

A jelikož to byl takový hlupák, neměl na sobě skafandr.

Malá kapkovitá loď, Kometa, se řítí nejvyšší rychlostí směrem k Zemi a jejímu svolávajícímu hlasu. Kapitán Future podmračeně přemýšlel o tom, kolikrát už reagoval na tuto výzvu. Pokaždé byl on a jeho Futuremani povoláváni do smrtelně nebezpečné bitvy. Bude tomu tak i tentokrát?

"Nemůžeme pokaždé zvítězit," pomyslel si pochmurně. "Dosud jsme měli štěstí, ale počet pravděpodobnosti se jednoho dne musí obrátit proti nám."

- Edmond Hamilton: *Triumf kapitána Future* (1940)

Bez ohledu na její jméno, nikdo nezná přesné místo původu Titanské nákazy. Poprvé byla zaznamenána členy výpravy Hershelského průzkumníka roku 2069, během prokletého Paxského pokusu o zřízení výzkumného předsunutého stanoviště na Titanu. I když pozdější teorie uvažovaly o tom, že virus byl původem ze samotného Titanu, skutečnost, že prospíval v kyslíko-vodíkovém prostředí vedla mnoho lidí ke spekulacím o tom, že Nákaza pochází z jiného místa než je dusíko-

metanová atmosféra Titanu. Dokonce šly i klepy, že se výprava na Titanu setkala s nějakou mimosolární rasou a že Nákaza byla přenesena od Nich... ale, ovšem, to byly jen řeči.

Přes to prese všechno, neoddiskutovatelná fakta jsou následující: v době, kdy se loď KNPA *Hershelský průzkumník* vrátila do vnitřní soustavy, podstatná část její posádky se zbláznila působením viru šířeného vzduchem. Jediným důvodem, proč ti tři členové výpravy, kteří přežili, včetně velitele lodi, nebyli infikováni, bylo to, že se jim podařilo uzavřít se ve velitelském centru, kde přežili díky nouzovým zásobám kyslíku a pečlivě rozpočítaným přídělům jídla a vody. Většina nechráněných členů se během dlouhého putování domů povraždila navzájem; ti ostatní zemřeli v agónii, když jim nemoc ve své závěrečné fázi rozežrala mozky.

Jakmile *Hershelský průzkumník* dosáhl pásu asteroidů, posádka, která přežila, jej zaparkovala na orbitě kolem Vesty a pak uprchla za pomoci záchranného člunu. O tři měsíce později byl *Hershelský průzkumník* zničen lodí KNPA *Inter-pid*. Poté Královna Makedonie vydala nařízení, že k Titanu nebude vyslána žádná další výprava a že jakákoli loď, která se tam pokusí přistát, bude zničena plavidly Jejího Veličenstva.

Bez ohledu na všechna opatření však došlo k několika lokálním propuknutím Titanské nákazy, třebaže zřídka a omezeným na kolonie ve vnější soustavě. Nikdo přesně nevěděl, jak se nákaza rozšířila z *Hershelského průzkumníka*, i když se soudilo, že byla přenesena přímo těmi, kdo přežili, bez ohledu na úzkostlivou dekontaminaci. I když první symptomy vypadaly jen trochu hůř než kdysi běžná rýma, vražedná demence, která vzápětí následovala, byla nezvratná. Když někdo dostal Nákazu, nebyla jiná možnost než ho izolovat, odstranit z jeho dosahu cokoli, co by mohlo být použito jako zbraň, a vyčkat, dokud nezemře.

Žádná léčba nebyla nikdy objevena.

Nějak, jakýmsi způsobem, který se nikdy nedozvíme, si Nákaza našla cestu na palubu *Bláznova zlata*. V těsných prostorech tlačného remorkéru se rozšířila po celém plavidle a ovládla jeho posádku předtím, než si její členové uvědomili, co je zasáhlo. Možná, že to kapitánovi došlo, ale i přes všechna opatření se nakazil i on.

Já jsem byl mimo nebezpečí, protože jsem na sobě při průzkumu lodi měl skafandr.

Ale Bo McKinnon...

Kapitán Future, muž zítřka, neohrožený hrdina vesmírných cest. V cestě za dobrodružstvím McKinnon lehkomyšlně vstoupil na plavidlo bez toho, aby se obtěžoval navléci si skafandr.

"Uzavřel jste přechodovou komoru?" vyštěkl jsem.

"Co? Ech?" Bledý, očividně otřesen hrůzami, které viděl, McKinnon zíral na šílence stuleného v propusti za námi. "Přechodovou komoru? Co... kterou...?"

Popadl jsem ho za rameno a zatřásl jím tak důkladně, že mu sluchátka spadla na krk. "Přechodovou komoru *Komety*! Zavřel jste ji za sebou, nebo jste ji nechal otevřenou?"

Jelikož mě teď nemohl slyšet, něco koktal, dokud mu nedošlo, že nemá nasazená sluchátka. Zápolil s nimi, dokud je zase neměl na uších. "Přechodová komora? Myslím, že ano, já..."

"Myslím, že ano? Ty debile, zavřel jsi...?"

"Furlande, ach, Bože." Zíral na tu spoušť kolem sebe. "Co se stalo s těmi lidmi? Copak... pozor!"

Otočil jsem se právě včas, abych pohledem zachytil šílence, který právě vyskočil na nohy. Vyl, co mu hlasivky stačily, vyrazil směrem k nám a mával utrženou paží jako kriketovou pálkou.

Strhl jsem McKinnona stranou. Když se rozplácl na podlaze, opřel jsem se do dveří přechodové komory a zabouchl je. O chvílku později ten tvor narazil do druhé strany dveří. Téměř se mu je tím nárazem podařilo otevřít, ale já jsem se do nich zapřel ramenem. Dveře vydržely a já je otočením kolem uzávěru vzdychotěsně uzavřel; nicméně jsem cítil tlumené otřesy, jak do nich ten šílenec bušil svou odpornou kořistí. Nemohl jsem ho tam držet uzavřeného věčně. Dříve nebo později by mohl najít kolo uzávěru a vzpomenout si, jak se s ním zachází. Možná, že bych ho potom dokázal přemoci - pokud bych měl štěstí, vezmeme-li v potaz jeho zběsilou zuřivost – ale i tak, netroufal jsem si ho dovést na palubu *Komety*.

Bylo jediné řešení. Našel jsem vnější ovládací panel propusti a odklopil jsem jeho kryt. "Je mi líto, pane," šeptal jsem směrem k pošukovi. "Nechť se Bůh smiluje nad námi oběma."

Potom jsem stiskl tlačítko, které odpálilo vnější uzávěr.

Poplašné zvonění, které se rozeznělo na můstku, bylo umíráčkem toho nebohého muže. Poté, co jsem vypnul poplašné signály, zavládlo dlouhé ticho, nakonec prolomené McKinnonovým hlasem.

"Pane Furlande, právě jste toho muže zavraždil."

Otočil jsem se zpět. McKinnonovi se podařilo vyškrábat na nohy; zachytil se opěradla křesla a měřil si mě rozhořčeným pohledem.

Předtím, než jsem mohl odpovědět, donesl se ke mně vysílačkou Jeriin hlas: "Rohre, zavřel přechodovou komoru, když šel ven. *Kometa* nebyla infikována."

Oddechl jsem si. Pro jednou se Bovi podařilo udělat něco správně bez cizího přičinění. "To máme kliku, děvče. Nechte ji zavřenou, dokud se nevrátím zpět na palubu."

Odstoupil jsem od propusti a zamířil k postu kormidelníka na druhé straně můstku. McKinnon se mi postavil do cesty. "Slyšel jste mě, pane Furlande?" vyzvídal a ohryzek pod plnovousem mu nadsakoval. "Právě jste zabil člověka. Viděl jsem vás! Vy..."

"Nepřipomínejte mi to. A teď mi ustupte z cesty." Odstrčil jsem ho stranou a pochodoval ke kormidlu.

Jeden z displejů zobrazoval schematický nákres polohy asteroidu a jeho předpokládaného kurzu. Jak jsem předpokládal, kdosi na palubě remorkéru v záchvatu šílenství úmyslně zadal nový kurz. Nejspíš sám kapitán, s ohledem na skutečnost, že se zde uzamkl.

"Beru vás do vazby!" Zahulákal McKinnon. "S ohledem na svou právní moc coby agenta Planetární policie vás..."

"Nic takového neexistuje." Sklonil jsem se nad klávesnici a dal se do práce na přístupu k hlavnímu počítači, mé prsty byly v rukavicích skafandru tlusté a nemotorné. "Žádná Planetární policie, žádní piráti z asteroidů. Jen loď, jejíž větrací kanály jsou zamořené Nákazou. Vy jste..."

"Já jsem kapitán Future!"

Virus už na něj musel začít působit. Měl bych si ověřit, jestli se u něj neobjevují některé příznaky jako u chřipky, které by měly být prvními známkami Nákazy, ale on byl teď tou nejmenší z mých starostí.

Ať jsem dělal, co jsem chtěl, nedokázal jsem se dostat do programu centrálního navigačního systému. Neznal jsem heslo, které nejspíš zemřelo spolu s jednou z těch prokletých duší na palubě lodi, a nezabírala ani žádná ze standardních nadřazených procedur. Byl jsem dokonale odříznutý, neschopen změnit rychlost ani trajektorii plavidla, které směřovalo 2046-Barr přímo k Marsu.

"A co to vykládáte o tom, aby nepouštěla nikoho na palubu *Komety*, dokud k tomu nedáte svolení?" McKinnon se už neskláněl nade mnou; našel křeslo předchozího kapitána a přivlastnil si je, jako kdyby přebíral velení na plavidle mnohem větším než jeho mizerný nákladáček. "Já jsem šéfem téhle lodi, ne vy, a já přebírám velení, dokud..."

Dobrá. Řídicí centrum nepřijme žádné další instrukce. Možná, že bylo stále ještě možné *Bláznovo zlato* odpálit. Vstoupil jsem do technického subsystému a začal jsem pátrat po nějakém způsobu, jak zastavit primární chladicí okruh plynového reaktoru a jeho zdvojené bezpečnostní systémy. Pokud by se to načasovalo správně, možná, že

by se Kometě mohlo podařit uprchnout včas, než bude reaktor přetížen... a kdybychom měli z pekla štěstí, výbuch by mohl odhodit asteroid dostatečně z kurzu.

"Rohre?" Opět Jeri. "Co se to tam děje?"

Nechtěl jsem jí to říkat, ne když McKinnon naslouchal ve stejném pásnu.

Když zaslechl její hlas, vyskočil na nohy. "Joan! Pracuje pro Ula Quorna, Čaroděje z Marsu! Chystá se..."

Slyšel jsem, jak se ke mně blíží, mnohem dřív, než ke mně došel. Vstal jsem, napřáhl ruku a zasadil jsem mu pravý hák přímo na vousatou čelist.

To ho zastavilo, ale ne natrvalo. McKinnon byl kus chlapa. Zapotácel se, oči měl rozostřené, když tapavě nahmatal křeslo, o které se mohl opřít. "Zrádče," zamumlal, když si rukou přejížděl po ústech. "Ty zrádče, ty..."

Neměl jsem čas na podobné kecy, takže jsem mu vrazil ještě jednu, tentokrát přímo na nos. Druhý úder byl úspěšnější; McKinnon se zapotácel, znovu se sesunul na židli a zhroutil se na záda.

"Co tam děláte?" vyzvídala.

Dokonce i v tlusté výplni mých rukavic mě kloubky bolely jako čert. "Něco, co měl někdo udělat už dávno," zamumlal jsem.

Tak to bychom měli. Tím jsem si vyčerpал poslední zbytky svého štěstí. Potýkal jsem se s navigačním terminálem ještě pár minut, než jsem se odevzdal osudu. Stejně jako navigační ovladače, technický subsystém odmítal poslouchat mé povely bez správného hesla. Bylo možné, že hesla byla někde napsaná, ale já jsem neměl čas ani náladu prohledávat návody k obsluze, hlavně proto, že většina z nich byla rozcupovaná po můstku jako spousta dalších věcí.

Ale ještě nám nedošly všechny možnosti. Stále ještě existovala konečná alternativa, ta, kterou nám poskytl McKinnon.

Tehdy jsem si uvědomil, že kapitán Future musí zemřít.

"Kapitán Future je mrtev!"

Rozechvělý hlas velkého zeleného jupiterského lodníka se zvedl nad smíchem, švitořením a cinkotem poháru v přeplněné lodnické kavárně na Venusopolis. Pohlédl na malý hlouček svých kumpánu u baru, jako by je vyzýval, aby s ním nesouhlasili.

Jeden z protřelých lodníku, snědý malý Merkuřan, zamyšleně zavrtěl hlavou.

"Já si nejsem tak jistý. Je pravda, že Futuremani jsou pohřešováni několik měsíců. Ale ti by se jen tak nedali zabít."

- Edmond Hamilton: *Psanci z Měsíce* (1940)

Jak už jsem psal, jsem zpátky na Měsíci a vysedávám u rohového stolu U nalitého Pepka. Blíží se závěrečná; davy prořídly a barman zazvonil k posledním objednávkám. Ale nechává mě tu i po zavření. Hrdiny nikdo nevykopává spolu s chátrou a já jsem nikdy neměl nedostatek pití zadarmo od té doby, co jsem se vrátil z Ceresu.

Koneckonců, jsem poslední člověk, který viděl kapitána Future naživu.

"Sdělovací prostředky nám pomohly vypracovat alibi. Byla to událost, které nechybělo nic. Dobrodružství, láska, správná šťáva, nespočet životů v sázce. A ze všeho nejvíc, ušlechtilý čin sebeobětování. Bude z toho báječné video. Včera jsem prodal práva.

Jelikož se toho o tom tolik namluvilo, vy už víte, jak celý příběh končí. Když si uvědomil, že je smrtelně infikován Titanskou nákazou, Bo McKinnon - promiňte, kapitán Future - vydal své poslední instrukce coby velící důstojník lodi PSLD *Kometa*.

Řekl mi, ať se vrátím na loď, a jakmile jsem byl bezpečně na palubě, přikázal Jeri, aby odstartovala a dostala *Kometu* tak daleko, jak jen to bylo možné.

Když nám došlo, co má v úmyslu udělat, snažili jsme se mu to rozmluvit. Ach, jak jsme se hádali a jak jsme ho úpěnlivě prosili, říkali jsme mu, že ho můžeme uložit do biostázy, dokud se nevrátíme na Zemi, kde se doktoři mohou pokusit zachránit mu život.

Nakonec ovšem McKinnon prostě vypnul svou vysílačku, aby tak mohl prožít svůj konec důstojně a elegantně.

Jakmile *Kometa* odletěla do bezpečné vzdálenosti, kapitánovi Future se podařilo přimět hlavní počítač tlačné lodi, aby nechal přetížit reaktory plavidla. Zatímco seděl sám na opuštěném můstku a čekal na odpočítávání, měl právě dost času na to, aby odeslal ještě jednu povzbudivou zprávu.

Nenuťte mě prosím, abych ji opakoval. Už tak je dost zlé, že ji četla Královna nahlas během pamětní tryzny, ale já teď chápu, že bude zapsána na podstavci sochy McKinnona v dvojnásobné životní velikosti, která má být postavena na stanici Arsia. Jeri se snažila, jak mohla, když ji psala, ale mezi námi, já si stále myslím, že je to pěkná blbost.

Nuže, termonukleární výbuch nejen odpařil *Bláznovo zlato*, ale také dostatečně změnil trajektorii 2046. Asteroid proletěl pět tisíc kilometrů daleko od Marsu; jeho těsné přiblížení bylo zaznamenáno observatoří na Phobosu, a osadníci kolem poledníku hlásili největší meteorický déšť v historii kolonií.

A nyní je Bo McKinnon vzpomínán jako kapitán Future, jeden z největších hrdinů v historii lidstva.

Bylo to to jediné, co pro něj Jeri mohla udělat.

S ohledem na to, jaký pitomec Bo byl až do svého konce, mohl jsem se pokusit strhnout slávu na sebe, ale kvůli ní bych to nedokázal. Řekl bych, že má pravdu; nebylo by dobře, kdyby se rozneslo, že McKinnon tam vlezl jako šílený pošuk, který musel být uspán úderem svého druhého důstojníka.

A stejně tak nikdo nemusel vědět, že čtyři rakety odpálené z *Komety* zničily hlavní reaktor tlačné lodi, a tím způsobily výbuch, který odvrátil 2046-Barr z jeho nebezpečného kurzu. Prázdná odpalovací rampa byla odhozena předtím, než Kometa dorazila k Ceresu, a malý úplatek podstrčený jednomu z paxských úředníků zajistil, že všechny záznamy o tom, že by byly rakety na nákladní lodi kdy instalovány, byly do posledního smazány.

Ani na tom nezáleželo. Nakonec, všichni dostali, co chtěli.

Coby první důstojník *Komety* se Jeri stala jejím novým kapitánem. Nabídla mi své dosavadní místo a jelikož má dohoda s *Jupiterským obchodníkem* vyšla vniveč, s potěšením jsem přijal. Nedlouho poté mi také nabídla, že mi ukáže zbytek svého tetování; i tuto nabídku jsem přijal. Její klan s ní stále nechce mluvit, obzvlášť od té doby, co si teď chce vzít Primárního, ale její druzi Nadřazení aspoň byli přinuceni uznat ji jako jednu z nich.

Takže teď si nemůžu na nic stěžovat. Mám peníze v bance, setřáslí jsme ze sebe status černých ovcí, a nemám nouzi o zákazníky, kteří chtějí najmout legendární Futuremany z lodi PSLD *Kometa*. Kdo ví? Až budeme unaveni prací v pásu, možná, že se usadíme a pokusíme se nějak zlomit ten nepříznivý stav, co se plození kříženců týče.

A Bo dostal to, co chtěl, i když nežil dost dlouho na to, aby si to vychutnal. Jelikož to tak dopadlo, lidstvo nejspíš také dostalo, co chtělo.

Jediná věc mě stále zneklidňuje.

Když se McKinnon zbláznil na palubě *Bláznova zlata* a pokusil se na mě zaútočit, usoudil jsem, že už je infikovaný Nákazou. To byl správný předpoklad; byl nakažen ve chvíli, kdy prošel přetlakovou komorou.

Avšak později jsem se dozvěděl, že Titanské nákaze trvá nejméně šest hodin, než plně ovládne lidskou bytost, a ani jeden z nás nebyl na palubě *Bláznova zlata* ani polovinu toho času.

Pokud byl nakonec McKinnon šílený, nebylo to způsobeno Nákazou. Do dnešního dne nemám nejmenší tušení, co v něm přeskočilo... leda že by věřil tomu, že se snažím zbavit ho jeho lodi, jeho dívky a jeho zatracené slávy.

K čertu, možná, že jsem to vlastně udělal.

Minulou noc si ke mně přisedl u baru nějaký nesmělý cucák - nosič nákladu z jednoho nákladáku z nízké orbity, s odborářskou kartou nejspíš ještě teplou z tiskárny - a požádal mě o autogram. Zatímco jsem

mu podepisoval vnitřní desky jeho deníku, podělil se se mnou o klepy, které nedávno zaslechl: Kapitánovi Future se podařilo uniknout z *Bláznova zlata* těsně předtím, než vybuchlo. Podle něj prospektoři ve vnitřním pásu hlásili, že na svých obrazovkách zahlédli nějaký člun, jehož pilot odpovídal na jejich výzvy jako Curt Newton, než s ním ztratili spojení.

Koupil jsem tomu mladíčkovi pití a řekl jsem mu pravdu. Přirozeně, že mi odmítl uvěřit, a já mu to ani nemůžu mít za zlé.

Hrdinové se hledají těžko. Musíme je vítat, kdykoli se objeví v našem středu. Jen prostě musíte být opatrní, abyste vybrali toho správného, protože je snadné předstírat něco, čím člověk není.

Kapitán Future je mrtev.

Ať žije kapitán Future.

Autorova poznámka:

I když dnes již upadl téměř v zapomnění, kapitán Future byl populární postavou brakové science fiction čtyřicátých let. Stvořen editorem Better Publications Mortem Weisingerem během Světového kongresu science fiction roku 1939, Curt Newton byl několik let hrdinou specializovaného časopisu Captain Future a později se objevil i v magazínu Starling Stories. Několik románů s kapitánem Future bylo přetištěno v paperbacích koncem 60. let; od té doby ovšem tato postava zmizela do neznáma.

Tato povídka je věnována zesnulému Edmondu Hamiltonovi, autorovi většiny dobrodružství kapitána Future. Ukázky z původních příběhů o kapitánovi Future jsou přetištěny se svolením literárního agenta Edmonda Hamiltona, správkyně jeho literární pozůstalosti Eleonor Woodové ze Spectrum Literary Agency.

Autor by rád poděkoval paní Woodové, Juliu Schwartzovi, Forrestu J. Ackermanovi, Samovi Moskowitzovi a Chucku Segalovi za jejich pomoc.

přeložil Jiří T. Pelech